

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

30

Η Προδοσία
του Κεραυνού

Τὸ Ἀέρατο Τείχος

Η οἰκογένεια τοῦ δημοσιογράφου Τζίμ Μπάρτον, πού ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Τζίμ, τὴ γυναῖκα του Ἔλσα, τὸ μικρὸ γυιό τους Ντάνυ καὶ τὴν κορούλα τους Ντιάνα, ἀπολαμβάνουν τὴ μουσικὴ πού μεταδίδει ἓνα ραδιόφωνο, μέσα στὸ σαλόνι τοῦ οπιτιοῦ τους. Εἶναι μοντέρνα, τολμηρὴ μουσικὴ, πού τὴν ἐκπέμπει ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Οὐάσιγκτων.

Ξαφνικά, ἡ μουσικὴ διακόπτεται καὶ θαθεῖα σιωπὴ ἀπλώνεται μέσα στὸ δωμάτιο.

— Περίεργο!, μουρμουρίζει ὁ Ντάνυ. Λέτε νὰ χάλασε τὸ

ραδιόφωνο ἢ μήπως ἔπαθε καμμιὰ βλάβη ὁ ραδιοσταθμὸς τῆς Οὐάσιγκτων;

Σηκώνεται, πηγαίνει στὸ ραδιόφωνο καὶ γυρίζει τὴ θελὸνα στὸ σταθμὸ τῆς Νέας Ὠρκης, τῆς πόλεως ὅπου θρίσκει τὸ στίτι τους.

Ἦχοι μουσικῆς, μιᾶς ἄλλης μουσικῆς, γεμίζουν πάλι τὸ δωμάτιο.

— Φαίνεται ὅτι χάλασε ὁ σταθμὸς τῆς Οὐάσιγκτων. Λέει ὁ Ντάνυ. Τὸ ραδιόφωνό μας λειτουργεῖ καλὰ. Δέν...

Σωπαίνει, γιατί τὴν ἴδια στιγμή ἡ μουσικὴ διακόπτεται πάλι, γιὰ νὰ ἀντικατασταθῇ αὐτὴ τὴ φορὰ ἀπὸ μιὰ ταραγμένη ἀντρικὴ φωνή:

— Ἐδῶ ραδιοσταθμὸς τῆς

Νέας 'Υόρκης! Διακόπτομε τη μετάδοση μουσικής, για να μεταδώσουμε μιὰ παράξενη ειδησι!... Τηλεγραφήματα, πού φτάνουν από τὰ περίχωρα τῆς Ουάσιγκτων, τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἀμερικῆς, ἀναφέρουν ὅτι ἡ πόλι αὐτὴ θρίσκεται στὰ χέρια κακοποιῶν! Ἡ ἀστυνομία τῆς Ουάσιγκτων ἔχει παραδοθῇ καὶ οἱ στρατιωτικὲς δυνάμεις, πού εἶναι ἔγκυκατεστημένες γύρω ἀπὸ τὴν πόλι, δὲν μποροῦν νὰ ἐπεμβοῦν καὶ νὰ ἐκδιώξουν ἢ νὰ ἐξοντώσουν τοὺς κακοποιούς! Δὲν μποροῦν οὔτε νὰ μποῦν στὴν πόλι! Κι' αὐτὸ ὄχι γιατί τοὺς ἐμποδίζουν τὰ ὅπλα τῶν κακοποιῶν, ἀλλὰ γιατί, γύρω ἀπὸ τὴν πόλι, ἔχει σχηματισθῇ ἓνα ἀόρατο τεῖχος, ἀδιαπέραστο ἀκόμα κι' ἀπὸ τὶς σφαῖρες!

»Ἐνα ἀεροπλάνο, πού δοκίμαζε ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα νὰ προσγειωθῇ στὸ ἀεροδρόμιο τῆς Ουάσιγκτων, χτύπησε πάνω στὸ ἀόρατο τεῖχος κι' ἔγινε κομμάτια! Ὅσα αὐτοκίνητα ἔμπαιναν ἐκεῖνὴ τῇ στιγμῇ στὴν πόλι ἢ ἔβγαιναν ἀπὸ αὐτὴ, εἶχαν τὴν ἴδια τύχη!

»Τὸ ἀόρατο τεῖχος εἶναι τόσο ἀδιαπέραστο, ὥστε ἀκόμα καὶ τὰ κύματα τοῦ ραδιοσταθμοῦ τῆς Ουάσιγκτων ἔπαψαν νὰ ἀκούγονται, γιατί δὲν μποροῦν νὰ περάσουν τὸ τεῖχος!

»Εἶναι ἄγνωστο ἀκόμα ποιοὺς σκοποὺς ἐπιδιώκουν οἱ κακοποιοί, πού κατέλαβαν

τὴν Ουάσιγκτων, μὰ ὑπάρχουν φόβοι μήπως...

»Μιὰ νέα εἰδησι ἔφτασε τῇ στιγμῇ αὐτῇ ἀπὸ τὰ περίχωρα τῆς Ουάσιγκτων. Ἐνα ἀεροπλάνο ἀνέβηκε σὲ πολὺ μεγάλο ὕψος πάνω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ δοκίμασε νὰ προσγειωθῇ κατεβαίνοντας κατακορύφως, ὥστε νὰ μὴ συγκρουσθῇ μὲ τὸ ἀόρατο τεῖχος.

»Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τρομακτικό. Τὸ ἀεροπλάνο, κατεβαίνοντας, χτύπησε πάνω σὲ μιὰ ἀόρατη στέγη, ἓναν ἀόρατο θόλο, πού σκεπάζει ὁλόκληρὴ τὴν πόλι, κι' ἔγινε κομμάτια! Τα συντρίμια τοῦ ἀεροπλάνου ἔμειναν στὸν... ἀέρα, πάνω στὴν ἀόρατη στέγη!

»Ἐπομένως, ἡ Ουάσιγκτων εἶναι κλεισμένη ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς ἀπὸ ἀόρατα ἀδιαπέραστα τεῖχη! Καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς μαζί μὲ ὁλόκληρο τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο ἐπρόκειτο νὰ συνεδριάσουν σήμερα ἐκεῖ γιὰ νὰ πῶρουν μεγάλες ἀποφάσεις γιὰ τὴ δίδωξι τοῦ ἐγκλήματος...

»Θ' ἀκούσετε τώρα λίγη μουσικὴ ὥσπου νὰ ἔρθουν νεώτερες εἰδήσεις ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα...»

Ἦχοι μουσικῆς ἀκούγονται πάλι μέσα στὸ δωμάτιο.

— Αὐτὸ εἶναι καταπληκτικό!, λέει ὁ Τζίμ. Ἀόρατα τεῖχη γύρω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἀμερικῆς! Κακοποιοὶ ἔχουν κυριεύσει τὴν Ουάσιγκτων! Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κινηθοῦν οἱ Ὑπεράνθρωποι!

‘Εμπρός, παιδιά! ‘Ετοιμασθή-
τε!...

‘Ένα λεπτό αργότερα, ο Τζιμ, ο Ήτιαν κι’ η Ντιάνα είναι ντυμένοι με τις παράξε-
νες χρωματιστές στολές των
‘Υπερανθρώπων, των πιο δυ-
νατών ανθρώπων που έχει γεν-
νήσει ποτέ ο κόσμος!

‘Ο Τζιμ Μπάρτον με την
κόκκινη στολή του, είναι ο ζα-
κουστός ‘Υπεράνθρωπος, ο με-
γαλύτερος ήρωας όλων των
εποχών.

‘Ο Ντιάνου, που η στολή του
είναι κίτρινη, είναι ο Κεραυ-
νός, ο Γυιός του ‘Υπερανθρώ-
που, το Παιδί - Θαύμα!

‘Η Ντιάνα, που φορεί ένα
κόκκινο φόρεμα, είναι η ‘Α-
στραπή, το Κορίτσι - Θαύμα,
ή Κόρη του ‘Υπερανθρώπου!

— Θα ξεκινήσουμε αμέσως
για την Ουάσιγκτων, πατέρα;
ρωτάει ο Κεραυνός.

— ‘Όχι!, απαντάει ο ‘Υπε-
ράνθρωπος. Θα περιμένουμε
λίγο. Γύρισε το κουμπί του
ραδιοφώνου στο ραδιοσταθμό
της Ουάσιγκτων!

‘Ο Κεραυνός υπακούει και
οι ‘Υπεράνθρωποι περιμένουν
άνυπόμονα για μερικά λεπτά.
‘Ο σταθμός εξακολουθεί να
μένει σιωπηλός...

Ξαφνικά, μία φωνή αρχίζει
να λέη:

«‘Εδώ ραδιοφωνικός σταθ-
μός της Ουάσιγκτων! Σοβα-
ρά γεγονός! διαδραματίστη-
καν πρό ολίγου! Μιά μεγάλη
δμάδα κακοποιών, με επικε-
φαλής έναν άντρα κι’ ένα κο-
ρίτσι που πετούσαν, εκυρίευ-
σαν την πόλη, έληλάτησαν

τις τράπεζες, άπήγαγαν τον
Πρόεδρο της ‘Αμερικής με ο-
λόκληρη την κυβέρνηση κι’ έ-
φυγαν με ταχύτατα ρουκετο-
πλάνα! ‘Η κατεύθυνση της
πορείας τους ήταν προς τη
Νέα ‘Υόρκη και δεν αποκλεί-
εται να ένεργήσουν επίθεσι-
και έναντίον της πόλεως αυ-
τής!

»Οι κακοποιοί ήταν όπλι-
σμένοι με παράξενα νέα ό-
πλα, έναντίον των όποιων ή
άστυνομία δεν μπόρεσε να
αντισταθή! Τα στρατεύματα,
που είναι στρατοπεδευμένα έ-
ξω από την Ουάσιγκτων, δεν
μόρεσαν να έπεμθουν, γιατί
ένα άόρατο τείχος, που οι κα-
κοποιοί δημιούργησαν άγνω-
στο με ποιο τρόπο, έμπόδισε
τους στρατιώτες να μθούν
στην πόλη!...»

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος προχω-
ρεί προς την έξοδο, λέγον-
τας:

— ‘Ελάτε, παιδιά! Πρέπει
να προλάβουμε τα ρουκετο-
πλάνα των κακούργων, πριν
φτάσουν στη Νέα ‘Υόρκη, και
να τα καταστρέψουμε στον
άέρα!

Βγαίνουν όλοι στη βεράν-
τα και άπογειώνονται με μία
ταυτόχρονη έκτίναξη. Σάν
τρείς μεγάλοι χρυσαετοί, σκί-
ζουν τον άέρα, πάνω από την
άπέραντη μεγαλούπολη με τα
έκατομμύρια των κατοίκων
της και με τους πανύψηλους
ούρανοξύστες της...

**Ἀκίνητοι
σάν Ἀγάλματα!**

ΒΧΘΥΝ βγή από την πόλι καὶ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὴν καταπράσινη ἐξοχή, ὅταν διακρίνουν μακριὰ, στὸν ὀρίζοντα, μερικά σημαδάκια νὰ ταξιδεύουν μὲ ἀπίστευτη ταχύτητα πρὸς τὸ μέρος τους.

Τὰ σημαδάκια πλησιάζουν γοργά. Εἶναι πέντε μεγάλα ρουκετοπλάνα, πού ἡ ταχύτητα τους ξεπερνάει σὲ ταχύτητα κάθε ἄλλο εἶδος ἀεροπλάνου.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος προσέκρουσε πάνω σὲ κάτι ἀόρατο καὶ σκληρό!

Πετοῦν καὶ τὰ πέντε μαζί, δίπλα - δίπλα, σὲ μικρὴ ἀποστασι τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ ἄλλο.

— Ἐμπρός, παιδιά!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἡ εὐκαιρία εἶναι μοναδική! Θὰ τὰ καταστρέψουμε πριν φτάσουν στὴ Γαῖα Ὑόρκη!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι χύνονται πρὸς τὰ ἔμπρός, φτάνουν κοντὰ στὰ ρουκετοπλάνα καὶ ἐπιτίθενται σάν γεράκια πού ὀρμοῦν ἐναντίον τῆς λείας τους!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο καὶ καταπληκτικό.

Πρὶν τὰ χέρια τους, μὲ τίς γροθιές τους σφιγμένες, χτυπήσουν τὰ ρουκετοπλάνα, τὰ κορμιά τους συναντοῦν κάτι σκληρὸ καὶ ἀόρατο, κάτι ἀδιεπέραστο, καὶ ἡ σύγκρουσι αὕτη κάνει τοὺς φίλους μας νὰ τιναχτοῦν πρὸς τὰ πίσω, ἀφήνοντας κραυγές πόνου!

«Ἰλαράξενο!, σκέπτεται ὁ Ὑπεράνθρωπος διαγράφοντας ἓνα γοργὸ κύκλο γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ πάλι. Τὰ ρουκετοπλάνα αὐτὰ εἶναι ζωσμένα ἀπὸ ἓναν ἀόρατο τοῖχο, ἓνα θώρακα πού δὲ φαίνεται, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε συμβῇ στὴν πόλι τῆς Οὐάσιγκτων! Ἰλαράξενο!»

Κάνει νόημα στὰ παιδιά του νὰ ἀπομακρυνθοῦν λίγο καὶ ἐπιτίθεται μὲ ὅλη του τὴν ὀρμή. Φτάνει πάλι κοντὰ στὰ ρουκετοπλάνα καὶ συναντᾷ τὸν ἀόρατο θώρακα. Ἡ γροθιά του κατεβαίνει καὶ χτυπάει μὲ ὅλη τὴν ὑπερφυσική

δύναμι τοῦ μυώδους μπράτσου του.

Μὰ τίποτα δὲ συμβαίνει! Ἡ γροθιά συγκρούεται μὲ τὸ ἀόρατο τείχος καὶ τινάζεται πίσω, σὰν νὰ εἶχε χτυπήσει πᾶνω σ' ἓναν ἀτσάλινο θώρακα πάχους ἑνὸς μέτρου!

Μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ τὸν πόνο, ὁ Ὑπεράνθρωπος ξεμακραίνει πάλι.

Τὸ μυαλό του λειτουργεῖ γοργά:

Νά συνεχίσω τὴν ἐπίθεσι; Εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ διαπεράσῃ τὸν ἀόρατο θώρακα καὶ νὰ καταστρέψῃ τὰ ρουκετοπλάνα.

Εἶναι, λοιπόν, προτιμώτερο νὰ γυρίσῃ στὴ Νέα Ὑόρκη, πρὶν φτάσουν ἐκεῖ οἱ κακοῦργοι! Διαφορετικά, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ζώσουν τὴν πόλιν μὲ τὸ ἀόρατο τείχος τους καὶ νὰ μείνουν ἔξω οἱ Ὑπεράνθρωποι!

— Παιδιά!, φωνάζει. Δὲν μπορούμε νὰ κάνουμε τίποτα ἐδῶ! Θὰ γυρίσουμε πίσω στὴν πόλιν!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι γυρίζουν πρὸς τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἀναπτύσσουν τόσο μεγάλη ταχύτητα, ὥστε μέσα σὲ λίγες στιγμὲς ἀφήνουν μακριὰ πίσω τους τὰ ρουκετοπλάνα.

Ὅταν φτάνουν πάνω ἀπὸ τὴν πόλιν, προσγειώνονται στὴν ταράτσα ἑνὸς οὐρανοξύστη καὶ περιμένουν.

Τὰ ρουκετοπλάνα φτάνουν κι' αὐτὰ σὲ λίγο, χαμηλώνουν ἀπαλὰ καὶ προσγειώνονται ὅσα σὲ μιὰ μεγάλῃ πλατεῖα.

— Εἶμαι δικός σου!, εἶπε ὁ Κεραυνός.

Οἱ πόρτες τους ἀνοίγουν καὶ ἑκατὸ περίπου ἄντρες πηδοῦν ἔξω, ὠπλισμένοι μὲ μεγάλα παράξενα πιστόλια...

Ἀνάμεσά τους, οἱ Ὑπεράνθρωποι ξεχωρίζουν ἓναν ἄντρα κι' ἓνα κορίτσι, πού εἶναι ἀλλόκοτα ντυμένοι. Ὁ ἄντρας φορεῖ μιὰ στολὴ ὁμοία μὲ τοῦ Ὑπερανθρώπου μὲ τὴ διαφορά πὼς εἶναι μαύρη. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὴ στολὴ τοῦ κοριτσιοῦ. Φορεῖ ἓνα φόρεμα σὰν τῆς Ἀστραπῆς, ἀλλὰ μαῦρο κι' ὄχι κόκκινο. Στους ὤμους τους κρέμονται μικρὲς κίτρινες μπέρτες.

— Ὁ Σατούρ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Καὶ ἡ κόρη του ἡ

Σατούρνα! (*) 'Ο κίνδυνος, λοιπόν, πού απειλεί την 'Αμερική είναι ακόμα πιο μεγάλος τώρα, πού αρχίζουν τών κακοργών είναι ο Σατούρ και η σατανική κόρη του! "Ας επιτεθούμε, παιδιά!

'Απογειώνονται και οκίζουν τόν άέρα, κατεβαίνοντας προς την πλατεία με τά ρουκετοπλάνα.

'Από κάτω, ο Σατούρ και η κόρη του τούς θλέπουν και απογειώνονται κι' αυτοί!

Οι πέντε πιο δυνατοί άνθρωποι του κόσμου, οι τρείς 'Υπεράνθρωποι του Καλού και οι δυο Μαύροι 'Υπεράνθρωποι του Κακού, συναντώνται στόν άέρα και συγκρούονται με άφάνταστη όρμη και μανία!

'Ανταλλάσσουν τρομερές γροθιές, πού τούς κάνουν νά θογγούν από τόν πόνο, χωρίς όμως νά μπορούν νά τραυματίσουν ο ένας τόν άλλο, γιατί τά κορμιά τους, πού έχουν τή σκληρότητα και τήν έλαστικότητα του άσφαλιού, είναι άτρωτα στα χτυπήματα!

'Ενώ στόν άέρα οι 'Υπεράνθρωποι συμπλέκονται, κάτω, στούς δρόμους τής πόλεως, συμβαίνουν παράξενα πράγματα.

Οι κακοποιοί, χωρισμένοι σε μικρές ομάδες, σκορπίζονται προς κάθε κατεύθυνση.

Μερικοί από αυτούς μπαίνουν στο κτίριο του ραδιοφωνικού σταθμού, πού βρίσκεται λίγο πιο πέρα. Στόν προθάλαμο του κτιρίου πέφτουν πάνω στη φρουρά του σταθμού, πού αποτελείται από μερικούς άστυφύλακες.

Καθώς οι άστυνομικοί κάνουν νά τραβήξουν τά πισόλια τους, οι κακοποιοί τραυούν τή σκανδάλη τών όπλων τους. 'Ακούγονται σιγανά σφυρίγματα και οι άστυφύλακες...μαρμαρώνουν!

Μένουν άσάλευτοι στη στάσι ακριβώς πού βρίσκονται, με τά χέρια στις λαβές τών πιστολιών τους, σάν νά είχαν ξαφνικά μεταβληθή σε... άγάλματα!

Οι κακοποιοί προχωρούν μέσα στο κτίριο, χωρίς οι άστυνομικοί νά μπορούν νά κινηθούν για νά τούς έμποδίσουν!

Σε λίγο όλοι όσοι παρακολουθούν τήν έκπομπή του ραδιοσταθμού, μέσα στη Νέα 'Υόρκη, άκούνε μιά φωνή νά λήη:

«'Εδω Σατούρ, ο Μαύρος 'Υπεράνθρωπος! 'Η πόλι θρίσκεται στα χέρια του στρατού του Μαύρου 'Υπεράνθρώπου! Κανένας δέν μπορεί νά βγῇ από τή Νέα 'Υόρκη ἢ νά μπῇ σ' αὐτήν, γιατί ένα άόρατο άδιαπέραστο τείχος τήν ζώνει από παντού! 'Ο στρατός μας θά άδειάση όλες τες τράπεζες και θά άποχωρήσῃ έπειτα παίρνοντας μαζί του τόν Κυβερνήτη τής Νέας 'Υόρκης! Κάθε άντίστασι θά είναι

(*) Για τόν Σατούρ, τόν Μαύρο 'Υπεράνθρωπο του Κακού, και τήν κόρη του, τή Σατούρνα, διάβασε στα τεύχη: 23, 25, 27, 28 και 29.

ἀνώφελι, γιατί διαθέτουμε ἀκατανίκητα ὄπλα! "Ἄν οἱ ἀστυνομικοί, ὅπουδῆποτε κι' ἂν θρίσκωνται αὐτῇ τῇ στιγμῇ, δὲν πετάξουν χάμω τὰ πιστόλια τους, ἢ πόλι θὰ μείνῃ γιὰ πάντα κλεισμένη ἀπὸ τὸ ἀόρατο τεῖχος, ἀπομονωμένη ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο κόσμον, καὶ οἱ κάτοικοί της θὰ καταδικασθοῦν ἔτσι σὲ θάνατον ἀπὸ πείνα!...»

"Ἐνα βουνό
στό... κεφάλι!

ΜΕΣΑ σ' ἓνα πάρκο τῆς Νέας Ὑόρκης, δυὸ κωμικά πλάσματα κάνουν περίπατον τρώγοντας καραμέλες καὶ στραγάλια.

Εἶναι ὁ Κοντοστούπης, ὁ νάνος φίλος τοῦ Ὑπερανθρώπου μὲ τὸ ἀστεῖο πρόσωπον καὶ τὴν τρομαγμένη ψυχή, κι' ὁ Τσιπιτσιπ, τὸ τερατάκι μὲ τὸ μεγάλο ράμφος πουλιῶ καὶ τὰ στητὰ αὐτιά.

— Ὡραία μέρα σήμερα!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Ὁ ἥλιος λάμπει, τὸ ἀεράκι σαλεύει τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων, τὰ πουλιὰ τερετίζουν χαρούμενα. Περπατώντας μέσα στὸ πάρκο αὐτό, ἔχει κανεὶς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι περπατᾷ μέσα στὴ ζούγκλα! Ζούγκλα! Πόσες ἀναμνήσεις μοῦ φέρνει αὐτὴ ἡ λέξι! Μοῦ θυμίζει τοὺς ἐλέφαντας, τοὺς πάνθηρες, τίς τίγρεις καὶ τ' ἄλλα θηρία πού...

— Ποῦ σκότωσες, ἔ; λέει ὁ Τσιπιτσιπ κοροϊδευτικὰ μὲ τὴν στριγγή, βραχνή φωνή του.

Ντὲν κουράστηκες νὰ σκοτώῃς θηρία, Κοντοστούπη; Ντὲν τὰ λυπάσαι;

Ὁ νάνος δὲν καταλαβαίνει τὴν κοροϊδία.

— Ὅχι!, ἀπαντᾷ. Γιατὶ νὰ τὰ λυπηθῶ, παρακαλῶ; Ἐξάλλου, φταίνει αὐτὰ πού τὰ θάζουν μαζί μου! Ἀφοῦ ξέρουν πῶς εἶμαι ὁ τρομερὸς Κοντοστούπης, γιατί ὀρμοῦν ἐναντίον μου; Τὴν τελευταία φορά, ἓνας ἵπποπόταμος εἶχε τὴν ἀναιδεια νὰ μοῦ φράξῃ τὸ δρόμον καί...

— Καί... λιποθύμησες ἀπὸ τὸ φόβον σου!, λέει ὁ Τσιπιτσιπ γελῶντας.

Ἡ μεγάλη κόκκινη μύτη τοῦ Κοντοστούπης σαλεύει κωμικὰ ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Αὐτὸς ὁ Τσιπιτσιπ ἔχει γίνῃ ἀνυπόφορος! Τοῦ δίνει στὰ νεῦρα μὲ τὴν εἰρωνία του καὶ τὰ σαρκαστικὰ λόγια του! Πρέπει νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα καλὸ μάθημα!

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησιν, ὁ νάνος πετάει τὰ στραγάλια, πού εἶχε στὴ φούχτα του, στὸ μοῦτρο τοῦ Τσιπιτσιπ καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ ράμφος.

Μὲ τὸ ἄλλο του χέρι τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι λέγοντας:

— Νά, νά, νά, νά! Θὰ σοῦ κοπανᾶω τὸ κεφάλι, ὥσπου νὰ τοῦ θάλω λίγη γνῶσιν! Νά!

Ὁ Τσιπιτσιπ, μ' ἓνα ζωηρὸ τίναγμα, ξεγλυστράει μέσ' ἀπὸ τὰ δάχτυλα τοῦ Κοντοστούπης καὶ τοῦ δίνει στὸ πόδι μὲ τὸ ράμφος του, μιὰ τσιμπιά.

πού κάνει τὸ νάνο νὰ οὐρλιά-
ξη ἀπὸ τὸν πόνο.

Κάθεται χάμω καὶ κλαψου-
ρίζει:

— "ὦχ! Μανούλα μου! Μὲ
θάρρεσε μέ... σουγιά τὸ τέ-
ρας! Πάει τὸ ποδαράκι μου!
Θά μείνω κουτσὸς γιὰ ὅλη
μου τὴ ζωὴ! Χριστουλάκη
μου! Πεθαίνω! Μ' ἔφαγε τὸ
μπασμένο.

— Σοῦ ἄρρεσε; φωνάζει ὁ
Τσιπιτσιπ χοροπηδώντας γύ-
ρω του. Χό, χό, χό! Μοῦ ἔκα-
νες τὸν παλληκαρά, ἔ; Σήκω
ἀν σοῦ θαστάει! Σήκω νὰ

Τὸ ἀεροπλάνο χτύπησε στὸν ἀόρατο
τοῖχο κι' ἔγινε κομμάτια!

σοῦ κάνω τὸ κεφάλι κόσκινο
ἀπὸ τὶς τοιμπιές!

Ὁ Κοντοστούπης δὲν μπο-
ρεῖ νὰ ἀνεχθῇ τὰ προσβλητι-
κά αὐτὰ λόγια. Ἡ καρδιά
του σπαρταράει ἀπὸ φόβο,
γιατὶ ξέρεי πὼς δὲν μπορεῖ νὰ
τὰ θάλλῃ μὲ τὸ μικροσκοπικὸ
Τσιπιτσιπ καὶ μὲ τὸ ράμφος
του! Σφίγγει ὅμως τὰ δόντια
του καὶ κάνει κουράγιο, για-
τί δὲ θέλει νὰ δείξῃ πὼς τὸν
φοβᾶται.

Ἀρπάζει μιὰ πέτρα ἀπὸ χά-
μω καί, ξεχνώντας τὸν πόνο
τοῦ ποδιοῦ του, τινάζεται ὀρ-
θιος καὶ σηκώνει τὸ χέρι του
ψηλά.

Ὁ Τσιπιτσιπ, βλέποντας τὴν
πέτρα στὸ χέρι τοῦ νάνου, τὸ
θάζει στὰ πόδια μὲ σιγανὲς
κραυγές, πού θυμίζουν τρο-
μαγμένο πουλί.

Ὁ Κοντοστούπης τοῦ πε-
τάει τὴν πέτρα φωνάζοντας:

— Φεύγεις, δειλέ! Τῶθαλες
στὰ πόδια, θρασύδειλε! Τόκο-
ψες λάσπη, μπασμένο!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι,
πού κάνει τὸν Κοντοστούπη
νὰ πιστέψῃ πὼς ὁ κόσμος χά-
λασε.

Καθὼς ἡ πέτρα σκίζει τὸν
ἀέρα πετώντας πρὸς τὸ κεφά-
λι τοῦ Τσιπιτσιπ, ξαφνικὰ στα-
ματάει ἀφήνοντας ἕναν ξερὸ
κρότο, σὰν νὰ εἶχε χτυπήσει
πάνω σ' ἕνα θράχιο, καί... γυ-
ρίζει πίσω!

Ἐμβρόντητος, ὁ νάνος τὴν
παρακολουθεῖ νὰ διαγράψῃ
στὸν ἀέρα ἕνα ἡμικύκλιο καὶ
νὰ κατευθύνεται πρὸς... τὸ δι-
κὸ του κεφάλι τώρα! Τὸ οἶ-
στίσμά του ὅμως εἶναι τόσο

μεγάλο, ώστε δέν κάνει καμμία κίνησι για ν' αποφύγη τὸ χτύπημα!

"Ετοι, ἡ πέτρα τὸν χτυπάει στὸ μέτωπο κι' ἕνα καρούμεπαλο κάνει ἀμέσως ἐκεῖ τὴν ἐμφάνισί του!

Ὁ Κοντοστούπης εἶναι τόσο κατάπληκτος γι' αὐτὸ πού συνέβη, ὥστε ξεχνάει καὶ τὸ φόβο του καὶ τὸν πόνο, πού τοῦ προκάλεσε τὸ χτύπημα! Ξεχνάει ἀκόμα καί... νὰ λιποθυμήσῃ!

Στέκεται ἐκεῖ κυττάζοντας τὴν πέτρα, πού εἶναι πεσμένη στὰ πόδια του, σὰν νὰ κυττάζῃ ἕνα φάντασμα.

— Μυστήριο! μουρμουρίζει. Ἐγὼ τὴν πέταξα γιὰ νὰ χτυπήσω τὸν Τσιπιτσιπ κι' αὐτὴ σταμάτησε στὸν ἀέρα, γύρισε πίσω καὶ μὲ χτύπησε στὸ κεφάλι! Μή... μήπως εἶναι στοιχειό;

Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τσιπιτσιπ. Τὸ τερατάκι ἔχει σταματήσει καὶ κυττάζει μὲ ἀπορία τὸν Κοντοστούπη. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του εἶχε δῇ αὐτὸ πού συνέβη καὶ νοιώθει κι' αὐτὸς τὴν ἴδια ἔκπληξι.

Ὁ νάνος βλέπει τὸ ράμφος τοῦ Τσιπιτσιπ νὰ κουνιέται, σὰν νὰ θέλῃ νὰ μιλήσῃ, μὰ δὲν ἀκούει τίποτα.

— Περίεργο!, λέει. Δὲν θέλεις νὰ μέ... κούφανε τὸ χτύπημα; Ἄς πάω πιὸ κοντά!

Κάνει μερικά βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τσιπιτσιπ καὶ φωνάζει:

— Ἐσὺ ἔκανες τὴν πέτρα νὰ γυρίσῃ πίσω, παλιότερας;

— Εἶμαι... ἀγαλμαί!, εἶπε ὁ νάνος.

Ὁ Τσιπιτσιπ σαλεύει τὰ μπράτσα του καὶ ἀνοιγοκλείνει τὸ ράμφος του, μὰ ὁ Κοντοστούπης δὲν ἀκούει τίποτα μολονότι θρίσκεται σὲ ἀπόστασι τριῶν μόνο μέτρων ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο!

«Μὲ κοροϊδεύει!, σκέπτεται μὲ λύσσα ὁ νάνος. Τὸ θρωμοτέρας, κάνει πὼς μιλάει τάχα γιὰ νὰ γελάσῃ μαζί μου! Θὰ τοῦ στρίψω τὸ λαρύγγι!»

Καὶ ὀρμάει μὲ μανία, ἀφρίζοντας ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

Τότε, συμβαίνει κάτι πού ὁ νάνος θὰ τὸ θυμᾶται ὡς τὰ βαθειὰ γηρατεία του.

Σὲ ἀπόστασι μισοῦ μόνο μέτρου ἀπὸ τὸν Τσιπιτσιπ, σκοντάφτει πάνω σ' ἕνα ἄδρα

το έμπόδιο, χτυπάει με τὸ κεφάλι μπροστά πάνω σ' ἕναν άθέατο θράχο, ἕνα φράγμα πού δέν φαίνεται καθόλου.

— Άγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ὁ Κοντοστούπης πέφτοντας. Μοῦ πέταξαν ὁλόκληρο.. θουνὸ στὸ κεφάλι! Εἶμαι... μακαρίτης! "Ωχ, ἡ καρδούλα μου!

Καὶ λιποθυμáει!

Μιά στιγμή ὅμως πρὶν χάση τίς αἰσθήσεις του, βλέπει κάτι πού τὸν παρηγορεῖ κάπως. Βλέπει τὸν Τσιπιτοῖπ νά κινῆται πρὸς τὸ μέρος του, σάν νά θέλῃ νά τὸν βοηθήσῃ, καὶ τὸν βλέπει νά τινάζεται ἀπότομα πρὸς τὰ πίσω καὶ νά πέφτῃ σάν νά εἶχε χτυπήσει κι' αὐτὸς πάνω σ' ἕναν άόρατο θράχο!

Οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος ξέρεי ὅτι, ἐκείνῃ τῇ στιγμή, ἡ Νέα "Υόρκη εἶναι στὰ χέρια μιᾶς τρομερῆς συμμορίας κακοποιῶν καὶ ὅτι ἕνα άόρατο τεῖχος ἔχει ζώσει ὁλόγυρα τὴν πόλι! Καὶ δέν ξέρουν ὅτι τὸ άόρατο καὶ άδιαπέραστο τεῖχος ἔτυχε νά σχηματισθῇ ἀκριβῶς ανάμεσά τους, τὴν ὥρα πού κυνηγοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, κλείνοντας τὸν Κοντοστούπη μέσα στὴν πόλι καὶ τὸν Τσιπιτοῖπ ἔξω!...

Κοντοστούπης
...ὁ Μέγας!

Κοντοστούπης ά νοίγει σέ λίγο τὰ μάτια του, θογγώντας. Τὸ κεφάλι του τοῦ φαίνεται μεγάλο σάν... ά-

ερόστατο καὶ θαρὺ σάν... μηχανὴ σιδηροδρόμου!

Σηκώνεται με δυσκολία ὁρθιος καί... ἡ κακοτυχία του συνεχίζεται!

Βλέπει πέντε ανθρώπους με παράξενα ὅπλα στὰ χέρια νά πλησιάζουν σέ μιὰ τράπεζα, πού βρίσκεται ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ τὸ πάρκο, σέ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη.

Οἱ πέντε ὅπλοφόροι συναντοῦν μιὰ περίπολο άστυφυλάκων, πού δοκιμάζουν νά τοὺς σταματήσουν. Οἱ άστυνομικοὶ τραβοῦν τὰ πιστόλια τους, ἀλλὰ μόνο ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς προλαβαίνει νά πυροβολήσῃ καὶ νά σκοτώσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς κακοποιούς. Οἱ ὅπλοφόροι τραβοῦν τὴ σκανδάλη τῶν ὅπλων τους.

Σιγανὰ σφυρίγματα ἀκούγονται καὶ οἱ άστυφύλακες μαρμαρώνουν στὴ στάσι ὅπου θρίσκονται, με τὰ πιστόλια στὰ χέρια!

“Ὁ Κοντοστούπης, τρελλός ἀπὸ φόβο, θάζει τίς φωνές:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Μὲ σκοτώνουν! Τρέξτε, Χριστιανοί!

“Ένας ἀπὸ τοὺς κακούργους γυρίζει πρὸς τὸ μέρος του, σημαδεύει καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη!

“Ὁ νάνος νοιώθει, ξαφνικά, τὰ μέλη του νά γίνωνται δύσκαμπτα, σάν νά εἶχε μείνει δέκα μέρες κλεισμένος μέσα σ' ἕνα ἡλεκτρικὸ ψυγεῖο!

Θέλει νά τὸ θάλλῃ στὰ πόδια καὶ νά φύγῃ, μὰ τὸ κορμί του δέν ὑπακούει στίς διαταγές τοῦ μυαλοῦ του!

Θέλει νά φωνάξη, μὰ κανέννας ἡχος δὲ θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του!

Θέλει νὰ γυρίσῃ τὰ μάτια του καὶ νὰ κυττάξῃ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τσιπιτισίπ, μὰ δὲν μπορεῖ!

Στέκεται ἐκεῖ ἀσάλευτος, σὰν ἀπολιθωμένος!

«Πα... Παναγίτσα μου! σκέπτεται μὲ τρόπο. Ὑποψιάζομαι κάτι!... Μοῦ φαίνεται πὼς ἔγινε... ἄγαλμα! Εἶμαι ἕτοιμος γιὰ νὰ μὲ στήσουν σὲ καίμια πλάτεια καὶ νὰ γράψουν ἀπὸ κάτω: ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ-ΠΗΣ Ο ΜΕΓΑΣ!»

* * *

Στὸ μεταξύ, στὸν ἀέρα, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ παλεύουν σ' ἕναν ἀγῶνα ἐξοντώσεως μὲ τὸν Σατοῦρ καὶ τὴν Σατούρνα.

Τὰ χτυπήματα πού ἀνταλλάσσουν κάνουν τὰ κορμιά τους νὰ συστρέφονται καὶ νὰ συσπῶνται ἀπὸ τὸν πόνο, μὰ κανέννας δὲν μπορεῖ νὰ νικήσῃ, γιατί εἶναι ὅλοι τους ἄτρωτοι!

Βέβαια, ὁ Σατοῦρ καὶ ἡ Σατούρνα δέχονται τὰ περισσότερα χτυπήματα καὶ ἀναγκάζονται κάθε τόσο νὰ ὑποχωροῦν. Ἐν τούτοις, ἡ μάχη δὲν παίρνει τέλος, γιατί οὔτε ὁ πατέρας οὔτε ἡ κόρη πέφτουν ἀνίσθητοι.

Ξαφνικά, καθὼς ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀστραπὴ σφυροκοποῦν τὸν Σατοῦρ καὶ ὁ Κεραυνὸς πὶο πέρα συγκρούεται μὲ τὴν κόρη τοῦ

Μαύρου Ὑπεράνθρωπου, ἡ Σατούρνα γυρίζει ἀπότομα καὶ ξεμακρύνει πρὸς ἕναν οὐρανοξύστη!

Ὁ Κεραυνὸς τὴν ἀκολουθεῖ μὲ λύσσα, ἀποφασισμένος νὰ θέσῃ ἐκτὸς μάχης τὸ κορίτσι αὐτό, πού ἔχει μορφὴ ἀγγέλου καὶ ψυχὴ σατανᾶ!

Ἡ Σατούρνα προσγειώνεται στὴν ταρατσα τοῦ οὐρανοξύστη καὶ θγάζει ἕνα μικροσκοπικὸ γυάλινο ἀντικείμενο ἀπὸ μιὰ τσέπη τοῦ φορέματός της. Κάτι πού μοιάζει μὲ γκαζά.

Καθὼς ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεράνθρωπου προσγειώνεται λίγα μέτρα πὶο πέρα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπεράνθρωπου πετάει τὸ γυάλινο ἀντικείμενο στὸ τσιμεντένιο πάτωμα τῆς ταρατσας, στὰ πόδια τοῦ Κεραυνοῦ.

Τὸ ἀντικείμενο σπάζει. Ἐνῶς πυκνὸς ἄσπρος καπνὸς τυλίγει τὸν Κεραυνό. Τὰ μάτια του τσοῦζουν. Τὰ πνευμόνια του γεμίζουν ἀπὸ τὸν καπνὸ καὶ πονοῦν ἐλαφρά. Τὸ μυαλὸ του κυριεύεται ἀπὸ μιὰ παράξενη ζάλη.

Ὁ καπνὸς διαλύεται. Ἡ Σατούρνα στέκεται πάντα ἀκίνητη μπροστὰ στὸν Κεραυνό, κυττάζοντάς τον κατὰματα μὲ τὰ σκοτεινὰ παράξενα μάτια της.

Τώρα ὁμως τὸ Παιδί - Θαῦμα δὲν νοιώθει πιά κανένα μίσος ἐναντίον τῆς Σατούρνας, δὲν αἰσθάνεται καμμία ἐπιθυμία νὰ συντρίψῃ τὸ πλάσμα αὐτὸ τοῦ Κακοῦ, νὰ τι-

μωρήση την Κόρη του Μαύρου 'Υπεράνθρωπου για τα έγ κλήματά της!

'Απεναντίας, νοιώθει μιὰ αλλόκοτη ἔλξι πρὸς αὐτήν, μιὰ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἐξυπηρετήση, νὰ τῆς κάνη καλό, νὰ τὴν βοηθήσῃ!

Καὶ τότε τὸ Παιδί - Θαῦμα, ὁ ἀδυσώπητος διώκτης τοῦ ἐγκλήματος καὶ προστάτης τῆς ἀνθρωπότητος, γονατίζει μπροστὰ στὴ Σατούρνα, τὴν προσωποποίησι τοῦ Κακοῦ, τὴν κόρη τοῦ μεγαλύτερου ἐχθροῦ τοῦ ἀνθρώπου!

Γονατίζει καὶ λέει:

— ὦ Σατούρνα! Εἶμαι δοῦλος σου! Οἱ φίλοι σου εἶναι φίλοι μου καὶ οἱ ἐχθροί σου δικοί μου ἐχθροί! Τὸ σῶμα μου καὶ ἡ ψυχὴ μου εἶναι δικά σου! Τὸ αἷμα μου εἶναι δικό σου! Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ διατάξεις γιὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἐχθροί σου ἕναν καινούργιο ἀντίπαλο!

Ἡ Σατούρνα χαμογελάει σάτανικά.

— Οἱ ἐχθροί μου εἶναι δύο: ὁ 'Υπεράνθρωπος κι' ἡ 'Αστραπή! Πρέπει νὰ τοὺς ἐξοντώσῃς!

Ὁ Κεραυνὸς διστάζει γιὰ μιὰ στιγμή. Σὰν νὰ παλεύῃ κάτι μέσα του μετὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Μὰ ἡ ἐπιθυμία του νὰ βοηθήσῃ τὴν Κόρη τοῦ Κακοῦ ἐπικρατεῖ.

— Ὁδήγησέ με σ' αὐτοὺς!, λέει ἄγρια.

Ὁ 'Υπεράνθρωπος, ἡ 'Αστραπή κι' ὁ Σατούρ δὲν παλεύουν τώρα στὸν ἀέρα. Μιὰ γροθιά τοῦ 'Υπεράνθρωπου

εἶχε κάνει τὸν Σατούρ νὰ πέσῃ καὶ τώρα ἡ συμπλοκὴ συνεχίζεται κάτω, μέσα στὴν πλατεῖα, ἐνῶ γύρω μερικοὶ κακοποιοὶ μάχονται με ἀστυνομικούς!

Ὁ 'Υπεράνθρωπος κι' ἡ 'Αστραπή ἔχουν βάλει στὴ μέση τὸ Μαῦρο 'Υπεράνθρωπο καὶ τὸν σφυροκοποῦν ἀλύπητα. Ὁ Σατούρ παραπατάει βογγώντας κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματά τους καὶ δὲν ἔχει κανὲν τὸ κουράγιο νὰ ἀντισταθῇ ἢ τὴ δύναμι νὰ ἀπογειωθῇ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ ξεφύγῃ πετώντας!

Καὶ τότε, ἀπὸ τὸ γαλανὸ οὐρανὸ, δυὸ μορφές κατεβαίνουν σὰν βολίδες, ἡ μιὰ κίτρινη κι' ἡ ἄλλη μαύρη. Εἶναι ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Σατούρνα!

Ὁ Κεραυνὸς χύνεται μετὰ ὀρμὴ ἐναντίον τοῦ πατέρα του καί, πρὶν αὐτὸς ἀντιληφθῇ τοὺς σκοπούς του, τὸν χτυπάει μετὰ ὅλη του τὴ δύναμι στὸ πρόσωπο κάνοντάς τον νὰ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ νὰ τιναχθῇ μερικὰ μέτρα πίσω!

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ Σατούρνα ρίχνεται ἐναντίον τῆς 'Αστραπῆς καὶ μετὰ μιὰ γροθιά στὸ σαγόνι κάνει τὴν κόρη τοῦ 'Υπεράνθρωπου νὰ ὑποχωρήσῃ καὶ νὰ παρατήσῃ τὸν Σατούρ!

Γιὰ μερικά δευτερόλεπτα, ὁ 'Υπεράνθρωπος κι' ἡ 'Αστραπή μένουν ἀσάλευτοι, κατὰπληκτοι μπροστὰ σ' αὐτὸ πού συνέβη.

Ὁ Κεραυνὸς εἶχε χτυπήσει

τὸν Ὑπεράνθρωπο! Ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου εἶχε ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ πατέρα του! Εἶχε προδώσει τὸν ἀγαπημένο του πατέρα καὶ τὴ λατρευτὴ ἀδελφή του καὶ εἶχε πᾶει μὲ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν τους, μὲ τὸ μέρος τῶν ἐχθρῶν ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!

Ὁ Κεραυνὸς εἶχε προδώσει!

Ὁ Σατοῦρ ἐπωφελεῖται ἀπὸ τὴ λιγὸςτιγμὴ αὐτὴ ἀκινήσια τους καὶ φωνάζει στοὺς ἀνθρώπους του γύρω:

— Ὅλοι στὰ ρουκετόπλοια!

Ἐνῶ οἱ καδοκιοποιοὶ ὑποχωροῦν πρὸς τὰ ρουκετόπλοια καὶ μπαίνουν μέσα ὁ Σατοῦρ, ἡ Σατούρνα κι' ὁ Κεραυνὸς ὁρμοῦν πάλι ἐναντίον τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ τῆς Ἀστραπῆς!

— Κεραυνέ!, φωνάζει ὁ πατέρας του. Ντάνυ! Τί ἔπαθες, παιδί μου; Γιατί χτυπᾶς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν ἀδελφή σου;

— Θά... πεθάνετε!, γρυλλίζει τὸ Παιδί - Θαῦμα.

Καὶ ρίχνεται ἐπάνω στὸν πατέρα του, μὲ τίς γροθιές σφιγμένες! Ὁ Ὑπεράνθρωπος προφυλάσσεται προτείνοντας τὰ χέρια του καὶ ὑποχωρεῖ, γιατί ἡ καρδιά του δὲν πᾶει νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀγαπημένο του μοναχογιό!

Καταλαβαίνει ὅτι κάτι θὰ ἔχη πάθει τὸ παιδί γιὰ νὰ στραφῇ ἐναντίον τῶν δικῶν του!

— Ἀστραπή!, λέει στὴν κόρη του. Ἀκολουθήσε με!

Ἀπογειώνεται μὲ τὴν Ἀστραπὴ ξοπίσω του καὶ ξεμακραίνει.

Οἱ ἄλλοι τοὺς κυνηγοῦν γιὰ λίγο κι' ἔπειτα γυρίζουν πίσω στὰ ρουκετόπλοια, πού ἀπογειώνονται ἀμέσως μὲ ἱλιγγιώδη ταχύτητα καὶ χάνονται στὸν ὀρίζοντα.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀστραπὴ δοκιμάζουν νὰ κυνηγήσουν τὰ ρουκετόπλοια, πού παίρνουν μαζί τους τὸν Κεραυνὸ καί, σίγουρα, τὸν Πρόεδρο καὶ τὴν κυβέρνησι τῆς Ἀμερικῆς!

Ἀναπτύσσουν ταχύτητα πολὺ μεγαλύτερη. Τὸ ἄορατο τεῖχος γύρω ἀπὸ τὴν Νέα Ὑόρκη δὲν ὑπάρχει πιά. Ἔτσι, θγαίνουν ἀπὸ τὴν πόλι καί, σὰν δυὸ ζωντανὲς ἀεροβολίδες, χύνονται πίσω ἀπὸ τὰ ρουκετόπλοια ἐλαττώνοντας γοργὰ τὴν ἀπόστασι μεταξὺ τους. Καὶ τότε συμβαίνει κάτι τρομακτικὸ. Οἱ δυὸ ἱπτάμενοι ἄνθρωποι συγκρούονται μ' ἕνα ἄλλο ἄορατο τεῖχος!

Μὲ τὴν ταχύτητα πού ἔχουν ἀναπτύξει, ἡ σύγκρουσι εἶναι τόσο ὀρμητικὴ, ὥστε καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστραπὴ χάνουν τίς αἰσθήσεις τους καὶ πέφτουν πρὸς τὸ ἔδαφος!

Τὰ ρουκετόπλοια χάνονται ἀνάμεσα στὰ σύννεφα...

Μὲ τὸ Ρολόϊ-Ραδιοεμπό

ΜΕ ΤΗΝ ἀπόγνωσι ζωγραφισμένην στὰ πρόσωπά τους, ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἡ

‘Αστραπή κι’ ή ‘Ελσα είναι καθισμένοι στο σαλόνι του σπιτιού τους.

Τό ραδιόφωνο λέει:

«Έδω ραδιοσταθμός της Νέας Υόρκης! Η πόλις μας υπέστη μιὰ καταπληκτική και τρομερή επίθεσι εκ μέρους κακοποιών, όμοια με την επίθεσι που έγινε έναντίον της Ουάσιγκτων! Η πόλι ζώστηκε από ένα άόρατο και άδιεπέραστο τείχος και οι κακοποιοί, ώπλισμένοι με παράξενα πιστόλια που άκινητούν τα θύματά τους, έθεσαν εκτός μάχης το μεγαλύτερο μέρος των άστυνομικών και έληστευσαν όλες τις τράπεζες!

»Έπενέθισαν ο ‘Υπεράνθρωπος και τα παιδιά του, αλλά δέν μπόρεσαν νά προλάβουν το κακό! Έπικεφαλής των κακοποιών ήταν ο περίφημος Σατούρ, ο επιλεγόμενος Μαύρος ‘Υπεράνθρωπος του Κακού!... Ο Σατούρ...»

— Κλείσε το ραδιόφωνο, ‘Αστραπή!, φωνάζει ο ‘Υπεράνθρωπος.

Τό κορίτσι υπακούει με άπορία. Η φωνή του έκφωνητού παύει νά ακούγεται. Μιά άλλη φωνή ακούγεται τώρα, πιο άδύναμη, σχεδόν ψιθυριστή.

Η φωνή αυτή θγαίνει από ένα ρολόι περασμένο στο χέρι του ‘Υπεράνθρωπου. Δέν είναι ρολόι αυτό. Είναι ένας μικροσκοπικός ραδιοπομπός, με τον όποίο οι ‘Υπεράνθρωποι συνεννοούνται μεταξύ τους από τα πέρατα του κόσμου! Είναι

και οι τρείς τους έφωδιασμένοι με τέτοιους ραδιοπομπούς-ρολόγια και, άφου ο ‘Υπεράνθρωπος κι’ ή ‘Αστραπή θρίσκονται μαζί, σίγουρα ή φωνή που άκούνε προέρχεται από το ραδιοπομπό του Κεραυνού. Φαίνεται ότι, χωρίς νά το θέλη, ο Κεραυνός είχε με κάποια κίνησι του γυρίση το κουμπι και είχε θάλει το ραδιοπομπό του σε λειτουργία.

“Ετσι ο ‘Υπεράνθρωπος, ή ‘Αστραπή κι’ ή ‘Ελσα άκούνε τώρα ό,τι γίνεται στο μέρος όπου βρίσκεται ο Κεραυνός!

«Θά πληρώσετε άκριβά αυτό που κάνετε!, λέει μιá φωνή. Είμαι ο Πρόεδρος της ‘Αμερικής και ή χώρα μου θά άντισταθί με όλες της τις δυνάμεις έναντίον σας!»

«Χά, χά, χά!», κάνει ή φωνή του Σατούρ. Δέ φοβόμαι κανένα! Είμαι ο Αυτοκράτωρ της Γής! Σε λίγο όλες οι χώρες θά σκύψουν το κεφάλι τους μπροστά μου! Σε λίγο, ο Πρωθυπουργός της ‘Αγγλίας και ο Πρόεδρος της Ρωσίας θά θρίσκονται, μαζί με σενα, στο κρησφύγετό μου, που είναι το πιο άπόρθητο φρούριο που υπάρχει στον κόσμο! Αυτή τη στιγμή, άλλοι άνθρωποι μου έχουν κυριεύσει το Λονδίνο, την πρωτεύουσα της ‘Αγγλίας, και τη Μόσχα, την πρωτεύουσα της Ρωσίας, και άπάγουν τις κυβερνήσεις τους!... Όταν οι κυβερνήσεις των τριών μεγαλύτερων δυνάμεων του κόσμου θά είναι στά χέρια μου, ο κόσμος θά υπόκύψη και θ’ άρχίση ή Αυτο-

κρατορία του Σατούρ!...»

Μιά άλλη φωνή πιό κοντινή, ή φωνή του Κεραυνού, λέει σιγανά:

«Πού είναι τὸ κρησφύγετό μας, Σατούρνα;»

Ἡ φωνή τῆς Σατούρνας ἀπαντάει σὲ τρυφερὸ τόνο:

«Εἶναι στὸν Εἰρηνικὸ Ὠκεανό, ἀγαπημένε μου! Πάνω σ' ἓνα μεγάλο πράσινο νησί, χαμένο μέσα στὴν ἀπέραντη θάλασσα! Εἶναι σωστὸς παράδεισος! Ὅλα ἐκεῖ...»

Ἐνα σιγανὸ ξερὸ τρίξιμο ἀκούγεται καὶ ἡ φωνή σωπαίνει. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ὁ Κεραυνὸς εἶχε, μὲ μιὰ κίνησή του, διακόψει τὴ λειτουργία τοῦ μικροσκοπικοῦ ραδιοπομποῦ πιέζοντας τὸ κουμπάκι του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει μιὰ κραυγὴ ἀπογοητεύσεως.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει μὲ ἀπόγνωση. Γιατὶ νὰ μοῦ τὸ κάνῃς αὐτό; Μοῦ ἔδωσες τὴν ἐλπίδα καὶ τώρα μοῦ κόβεις κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸ ἀγαπημένο μου παιδί, πού εἶναι στὰ χέρια ἐγκληματιῶν!

Ἡ "Ἐλσα καὶ ἡ Ἀστραπὴ κλαίνε σιωπηλά. Δάκρυα κυλοῦν στὰ ὁμορφα πρόσωπά τους καὶ τὰ μέτωπά τους εἶναι ζαρωμένα ἀπὸ λύπη καὶ ἀγωνία...

Ἡ πόρτα ἀνοίγει ἐκείνη τὴ στιγμή καὶ ὁ Κοντοστούπης μέ τὸν Τσιπιτοῖπ μπαίνουν μέσα.

"Ἐχουν κι' οἱ δύο τους κακὰ χάλια. Στὸ κεφάλι τοῦ Τσιπιτοῖπ διακρίνεται ἓνα μεγάλο καρούμπαλο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπης εἶναι ἄσχημα στραπατσαρισμένο. Ἡ μύτη του εἶναι ματωμένη κι' ἔχει γίνῃ διπλὴ ἀπὸ τὸ πρήξιμο! Στὸ μέτωπό του προεξέχει ἓνα καρούμπαλο σάν... κέρατο! Τὰ μάτια του εἶναι κατακόκκινα..

Τὸ πιό κωμικὸ ὅμως ἀπ' ὅλα εἶναι ἡ στάσι του. Προχωρεῖ μὲ τὰ χέρια ὕψωμένα καὶ μὲ ἀργὰ βήματα, σάν... χορεύτρια, καὶ πότε-πότε σταματᾷ καὶ μένει ἀσάλευτος....

— Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί ἔπαθες;

— Σσσσ!, κάνει ὁ νάνος. Δὲν μπορῶ νὰ σ' ἀκούσω καὶ νὰ σέ δῶ! Εἶμαι... ἄγαλμα! Πρόκειται νὰ μὲ στήσουν στὸ πάρκο! Σσσστ!

«Γρελλάθηκε ὁ φουκαρᾶς!», σκέπτεται ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Καὶ γυρίζει στὸν Τσιπιτοῖπ: — Τί συνέβη; Γιατὶ εἴσαστε σ' αὐτὰ τὰ χάλια;

— Τρακάραμε πάνω σ' ἓναν ἄορατο τοῖχο!, ἀπαντᾷ τὸ τερατάκι. "Ἐπειτα ἓνας γκάγκοστερ πυροβόλησε τὸν Κοντοστούπη μ' ἓνα πιστόλι πού σφυρίζει κι' ὁ Κοντοστούπης μαρμάρωσε σάν ἄγαλμα! Ἀργότερα, ὁ ἄορατος τοῖχος ἔπαψε νὰ ὑπάρχῃ κι' ὁ Κοντοστούπης συνῆλθε, μὰ ἔξακολουθεῖ νὰ νομίζει πῶς εἶναι ἄγαλμα!

— Εἶμαι ἄγαλμα!, λέει ὁ Κοντοστούπης κάνοντας μερικά βήματα καὶ σταματῶντας πάλι. Εἶμαι ἄγαλμα! Κι' ὅποιος ἔχει διαφορετικὴ γνώμη ἄς ἔρθῃ νὰ μοῦ ζητήσῃ τὸ λόγο!

Καὶ στέκεται ἀσάλευτος μὲ
τὰ χέρια ἀπλωμένα καὶ τὸ ἔ-
να του γόνατο λυγισμένο.

— Εἶμαι ἄγαλμα!, ξαναλέ-
ει. Δὲν μπορῶ νὰ κουνηθῶ!

Ξαφνικά, ὁ Κεραυνὸς ὄρμησε
ἐναντίον τοῦ πατέρα του καὶ
τόν... χτύπησε!

Δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω!
Εἶμαι ἓνα ἄψυχο μαρμάρينو
ἄγαλμα!

Τότε ὁ Ὑπεράνθρωπος, γιὰ
νὰ τὸν συνεφέρῃ, κάνει κάτι
ἀστεῖο.

Παίρνει ἓνα ποτῆρι νερὸ ἀ-
πὸ τραπέζι καὶ τὸ ἀδειάζει
πάνω στὸν Κοντοστούπη!

— “Ἅγιοι Πάντες! ξεφωνί-
ζει ὁ νάνος. Πνίγομαι! “Επε-
σα στὸν... ὠκεανό!

Καὶ τό... ἄγαλμα τὸ θάζει
στὰ πόδια!

Τὸ Νησί μὲ τὸ Παλάτι

III ΜΑΝΩ ἀπὸ τὸν ὠ-
κεανὸ πετοῦν τώρα οἱ Ὑπε-

ράνθρωποι. Είναι δυο μόνο τώρα: 'Ο πατέρας και ή Κόρη, ή 'Αστραπή. 'Ο Κεραυνός είναι ακόμα μαζί με τούς Μαύρους 'Υπεράνθρωπους, σύμμαχος τών έχθρων του κόσμου, ύπηρέτης του έγκλήματος!

Πετώντας πάνω από τις άτέλειωτες έκτάσεις τών νερών ψάχνουν με τά διαπεραστικά μάτια τους, πού είναι προικισμένα με όρασι καλύτερη κι' από του άετου, νά 'βρουν κανένα σημάδι πού νά τούς οδηγήσει στο κρησφύγετο του Σατούρ.

Μά οι ώρες περνούν χωρίς ή έρευνά τους νά έχη κανένα αποτέλεσμα.

Ξαφνικά, από τά ρολογάκια - ραδιοπομπούς πού έχουν στά χέρια τους ακούγονται πάλι φωνές.

«Σου άρέσει έδω, Κεραυνέ; λέει ή φωνή της Σατούρνας. Είναι τó πιό όμορφο νησί του 'Ωκεανού! Κύττα φρούτα! Κύττα λουλούδια! Κύττα πολύχρωμα πουλιά!»

«Αυτό εκεί τó μαρμάρينو κτίριο τί είναι, Σατούρνα;» ρωτάει ή φωνή του Κεραυνού.

«Είναι τó σπίτι μας, τó σπίτι σου, Κεραυνέ! 'Από έδω θά κυθερνάμε τόν κόσμο! Κανέννας ποτέ δέν θά μπορέση νά μας έπιτεθή έδω, γιατί όλόκληρο τó νησί είναι τριγυρισμένο από ένα άόρατο και άδιαπέραστο τοίχο και καλύπτεται από ένα έπίσης άόρατο και άδιαπέραστο θόλο!»

«Μά πώς μπορέσαμε, λοι-

πόν, νά προσγειωθούμε;» ρωτάει ό Κεραυνός.

«Μπορέσαμε νά προσγειωθούμε, γιατί έχουμε τή δύναμι νά καταστρέφουμε και νά δημιουργούμε πάλι τόν τοίχο μέσα σέ μιá στιγμή! 'Ο άόρατος τοίχος δέν άποτελείται από ύλη αλλά από κύματα, ραδιοηλεκτρομαγνητικά κύματα πού έκπέμπονται από μιá ειδική συσκευή και σχηματίζουν ένα άόρατο, άδιαπέραστο φράγμα σέ όποια άπόστασι θέλουμε! "Όταν θέλουμε νά περάσουμε τó φράγμα, τραβάμε ένα μοχλό της συσκευής κι' ό τοίχος παύει νά ύπάρχει. "Επειτα, σπρώχνουμε τó μοχλό κι' ό τοίχος σχηματίζεται πάλι!»

«'Ο άόρατος αυτός τοίχος φτάνει ως τή θάλασσα;» ρωτάει ό Κεραυνός.

«Βέβαια! Βλέπεις γύρω από τó νησί μιá λουρίδα θάλασσας πού είναι έντελώς ήρεμη, μολοντί ή υπόλοιπη θάλασσα είναι ταραγμένη; Αυτό συμβαίνει γιατί ή λουρίδα αύτή τών νερών είναι μέσα από τόν τοίχο και ό άέρας δέν μπορεί νά φτάση ως εκεί!»

«Μά δέν έξαντλείται τó όξυγόνο πού ύπάρχει μέσα στο φράγμα;»

«Όχι!, λέει ή Σατούρνα. 'Ο χώρος είναι πολύ μεγάλος. 'Εξάλλου, ή συσκευή είναι ρυθμισμένη έτσι ώστε κάθε δυό ώρες σταματάει γιά ένα λεπτό. "Ετσι, ό άέρας δέν ανανεώνεται και καθορίζει από τούς καπνούς και τά χνώ-

τα! Περίφημη συσκευή, Ξ;
Είναι μιά εφεύρεσι τοῦ πατέ-
ρα μου, πού θά γίνη σέ λίγο
καί δικός σου πατέρας, ἄν
θέλῃς νά γίνῃς ἀντρας μου!
Τότε...»

Οἱ φωνές παύουν πάλι νά ἀ-
κούγονται.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, μέ τὸ
πρόσωπο χλωμό ἀπὸ ἀγωνία,
λύπη καί θυμό, μουρμουρί-
ζει:

— Εἶναι τρομερό! Τὸ καη-
μένο τὸ παιδί! Ὁ σατανικός
Σατοῦρ καί ἡ ἀπαίσια κόρη
τοῦ σχεδιάζουν νά δημιουργή-
σουν μιά νέα γενεά Ὑπεράν-
θρώπων τοῦ Κακοῦ μέ τὴ βο-
ήθεια τοῦ Κεραυνοῦ!... Πρέ-
πει νά τὸν γλυτώσουμε ἀπὸ
τὰ χέρια τους, Ἀστραπή!
Πρέπει μέ κάθε θυσία νά
θροῦμε τὸ νησί, ὅπου θρίσκε-
ται τὸ κρησφύγετό τους, καί
νά καταστρέψουμε τίς οὐσκευ-
ές τους καί τὰ ὄπλα τους!

Ξαφνικά, ἡ Ἀστραπή φω-
νάζει:

— Πατέρα! Κύτταξε ἐκεῖ
μακριὰ ἓνα νησί! Ἐνῶ ἡ θά-
λασσα εἶναι ταραγμένη, τὰ
νερά κοντὰ στὴν παραλία του
εἶναι ἀπολύτως ἥρεμα! Μή-
πως...

— Αὐτὸ πρέπει νά εἶναι τὸ
νησί τοῦ Σατοῦρ!, λέει μέ ἀ-
νανεωμένες ἐλπίδες ὁ Ὑπεράν-
θρωπος. "Ἄς χαμηλώσουμε,
Ἀστραπή καί ἄς πλησιάσου-
με στὸ νησί πετώντας κοντὰ
στὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας
γιὰ νά μὴ μᾶς δοῦν!

Χαμηλώνουν σάν δυὸ γλά-
ροι καί πετοῦν τόσο κοντὰ
στὰ νερά ὥστε οἱ ἄφροι θρέ-

χουν πότε - πότε τὰ σώματά
τους!

Μέσα σέ λίγες στιγμές,
φτάνουν κοντὰ στὸ νησί καί
πλησιάζουν σιγὰ - σιγὰ στὸ
μέρος ὅπου τὰ νερά ἀρχίζουν
νά εἶναι ἥρεμα. Ἀπλώνουν τὰ
χέρια τους καί... ἀγγίζουν ἔ-
ναν ἀόρατο τοῖχο! "Ἐναν ἀό-
ρατο, ἀδιαπέραστο θώρακα,
πού ζώνει ὀλόκληρο τὸ νησί
καί δὲν ὑποχωρεῖ στὶς τρομε-
ρὲς γροθιές τοῦ πῶς δυνατοῦ
ἀνθρώπου τοῦ κόσμου!

— Πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸν τοί-
χο, Ἀστραπή, λέει ὁ Ὑπεράν-
θρωπος, θρίσκεται ὁ Κεραυ-
νὸς καί οἱ κυβερνήσεις τῆς
Ἀμερικῆς, τῆς Ἀγγλίας καί
τῆς Ρωσίας! Πρέπει νά τὸν
περάσουμε! Θὰ δοκιμάσω
πρῶτα νά δῶ ἂν ὁ τοῖχος συ-
νεχίζεται ὥς τὸ θυθὸ τῆς θά-
λασσας...

Γυρίζει τὸ κορμί του καί
θουτάει μέσα στὰ νερά τοῦ ὠ-
κεανοῦ, ἀγγιζοντας μέ τὸ ἓνα
χέρι του τὸν ἀόρατο τοῖχο.

"Ὅσο προχωρεῖ πρὸς τὰ κά-
τω τόσο τὰ νερά σκοτεινιά-
ζουν ὥσπου γίνονται μιά πυ-
κνὴ, μαύρη μάζα. Τὰ μάτια
ὁμῶς τοῦ Ὑπεράνθρώπου, πού
θλέπουν καθαρά στὸ σκοτά-
δι ὅσο καί στὸ φῶς, ξεχωρί-
ζουν μέσα στὰ σκοτεινὰ νερά
ἓνα ἀπαλὸ φωσφόρισμα.

Εἶναι ὁ ἀόρατος τοῖχος,
πού φωσφορίζει ἑλαφρὰ μέσα
στὰ νερά καί φτάνει ὥς κά-
τω, στὸ θυθὸ τῆς θάλασσας!

Σφίγγοντας τὰ δόντια του
ἀπὸ πείσμα, ὁ ἥρωάς μας κα-
τεβαίνει ὥς τὸ θυθὸ, ἀποφα-
σισμένος νά θρῇ ὀπωδῆποτε

κάποιον τρόπο νά περάση τὸν τοῖχο.

Στὸ θυθὸ θρῖσκει ἓνα μέρος, ποὺ ἦταν στρωμένο μὲ ἄμμο καὶ σκάβει μὲ τὰ χέρια του γιὰ νὰ ἀνοίξη ἓνα πέρασμα κάτω ἀπὸ τὸν τοῖχο.

Σταματάει ὅμως ἀμέσως, γιὰτὶ διαπιστώνει κάτι ἀπίστευτο. Ὁ τοῖχος συνεχίζεται καὶ μέσα στὴν ἄμμο!

Προχωρεῖ πὶο πέρα καὶ ἀρπάζει ἓνα μεγάλο θράχο, πάνω στὸν ὁποῖο φαίνεται νὰ στηρίζεται ὁ ἀόρατος τοῖχος. Μ' ἓνα ἀπότομο τράθηγμα μετατοπίζει τὸ θράχο καί, γεμάτος ἐλπίδα κινεῖται πρὸς τὸ ἀνοιγμα ποὺ εἶχε σχηματισθῇ.

Ἡ ἀπογοήτευσί του εἶναι μεγάλη. Στὸ κενὸ ποὺ ἄφησε στὴ θέσι του ὁ θράχος συνεχίζεται ὁ τρομερὸς ἀόρατος καὶ ἀδιαπέραστος τοῖχος!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει πρὸς τὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀνεβαίνει γοργά.

— Δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος νὰ περάσουμε!, λέει στὴν Ἀστραπή. Ὁ τοῖχος συνεχίζεται μέσα στὸ νερό, μέσα στὴν ἄμμο καὶ μέσα στὰ θράχια ἀκόμα!

**Πίσω ἀπὸ τὸν
Ἀόρατο Τοῖχο!**

ΑΘΩΣ στέκονται ἐκεῖ, θυθισμένοι ὡς τὸ λαϊμὸ στὸ νερό, κυττάζοντας μὲ ἀπογοήτευσί τὸ νησί τοῦ Σατούρ, ἢ Ἀστραπή φωνάζει μὲ ταραχή:

— Πατέρα! Τὸ νερό! Κύτ-

ταξε τὸ νερό! "Επαψε νὰ εἶναι ἤρεμο! Ὁ ἀέρας φυσάει καὶ σαλεύει τὴ θάλασσα πίσω ἀπὸ τὸν ἀόρατο τοῖχο!

Πραγματικά, ἡ λουρίδα ἀσάλευτων νερῶν, ποὺ ὑπάρχει γύρω ἀπὸ τὴν ἀκρογυαλιά τοῦ νησιοῦ, ἔχει εξαφανισθῇ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀπλώνει τὸ χέρι του, μὰ κανένα ἐμπόδιο δὲ θρῖσκεται μπροστά του.

— Ἐμπρὸς Ἀστραπή!, λέει λέει μὲ ταραχή. Ὁ τοῖχος δὲν ὑπάρχει πιά! Εἶναι, φαίνεται, τὸ λεπτὸ ποὺ κάθε δυὸ ὄρες ἡ συσκευή ποὺ δημιουργεῖ τὸν ἀόρατο τοῖχο, παύει νὰ λειτουργεῖ, ὅπως εἶπε ἡ Σατούρνα! Ἐμπρὸς!

Προχωροῦν κολυμπώντας καὶ φτάνουν στὴν ἀκρογυαλιά. Βγαίνουν ἔξω καὶ γυρίζουν πρὸς τὴν θάλασσα.

Ξαφνικά, ἡ λουρίδα τῶν ἀσάλευτων νερῶν σχηματίζεται πάλι γύρω ἀπὸ τὸ νησί! Εἶχαν προλάβει νὰ περάσουν τὸ ἀδιαπέραστο ἀόρατο τεῖχος, ποὺ προστατεύει τὸ νησί τῶν Μαύρων Ὑπεράνθρώπων! Βρίσκονται τώρα μέσα στὸ κρησφύγετο τοῦ Σατούρ καὶ τῆς Σατούρνας καὶ οἱ ἐλπίδες νὰ ἐλευθερώσουν τὸν Κεραυνὸ καὶ τὶς κυθερνῆσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων εἶναι πολὺ πὶο μεγάλες!

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήσῃ, Ἀστραπή!, μουρμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τὸ ἔργο μας θὰ εἶναι πολὺ δύσκολο! Πρέπει νὰ δράσουμε μὲ ἀπέραντη προσοχή καὶ προφυλάξεις, γιὰτὶ ὁ Σατούρ εἶναι ἱκανὸς

νά σκοτώση τούς προέδρους για νά ἐκδικηθῇ!

Προχωροῦν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ. Δὲν τολμοῦν νά πετάξουν, γιατί φοβοῦνται μήπως γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ τούς ἀνθρώπους τοῦ Σατοῦρ καὶ εἰδοποιηθῇ ἔτι ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος γιὰ τὴν παρουσίᾳ τους.

Βρίσκονται μέσα σ' ἓνα πυκνὸ δάσος, ὅπου τὰ δέντρα εἶναι γεμάτα μεγάλους, χυμώδεις καρπούς καὶ οἱ θάμνοι γεμάτοι λουλούδια.

Ἀρώματα κυκλοφοροῦν στὸν ἀέρα, θαρρεῖα καὶ γλυκὰ ἀρώματα ποὺ φέρνουν ζάλη.

Ἀπὸ τὰ φυλλώματα τῶν δέντρων ἀντηχοῦν κελαδήματα πουλιῶν καὶ σιγανὲς κραυγὲς πιθήκων καὶ ἀνάμεσα στὰ χόρτα ἀκούγονται σύρσιματα ἔρπετῶν.

Ξαφνικά, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴν Ἀστραπὴ καὶ τὴν κρατᾷ ἀκίνητη.

— Κύτταξε!, ψιθυρίζει δειχνοντας μπροστά.

Ἀνάμεσα στὰ κλαδιὰ ἐνὸς θάμνου, διακρίνονται μερικοὶ ἄντρες. Εἶναι ὥπλισμένοι μὲ τὰ παράξενα πιστόλια τῶν κακούργων τοῦ Σατοῦρ καὶ κυττάζουν γύρω μὲ προσοχή, σὰν νά ψάχνουν νά θροῦν κάτι.

— Πολὺ περίεργος εἶναι αὐτὸς ὁ Σατοῦρ!, λέει ἓνας ἀπ' αὐτοὺς. Μᾶς θάζει νά κάνουμε περιπολίες μέσα στὸ δάσος σὰν νά φοβᾶται μήπως κά-
νουν ἀπόθλασι ἐχθροί! Δὲν τὸ

καταλαβαίνω αὐτό! Ἀφοῦ ἔχουμε τὸν ἀόρατο τοῖχο...

Δὲν προλαβαίνει νά ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του, γιατί στὸ μεταξύ ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ Ἀστραπὴ ἀπογειώνονται καὶ ὁρμοῦν ἐναντίον τους καὶ ὁ κακούργος, ἀντικρύζοντας τούς δυὸ ἱπτάμενους ἀνθρώπους, μένει μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτό, ἐμβρόντητος.

Ἀπὸ τούς τρεῖς κακοποι-
οὺς, ποὺ εἶναι ἐκεῖ, μόνο ὁ ἕνας προλαβαίνει νά ἀντιδρά-
σῃ, πρὶν οἱ Ὑπεράνθρωποι
φτάσουν κοντὰ τους.

Σηκώνει τὸ πιστόλι του καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη. Ἐνα σφύριγμα ἀκούγεται καὶ τὸ κορμὶ τῆς Ἀστραπῆς μαρμα-
ρώνει στὴ στάσι ποὺ εἶχε τὴ
στιγμὴ ἐκείνη!

Μὲ τὴ φόρα ὅμως ποὺ ἔχει, τὸ Κορίτσι - Θαῦμα πάει καὶ πέφτει πάνω στὸν γκά-
γκστερ καὶ τὸν τσακίζει!

Στὸ μεταξύ, ὁ Ὑπεράνθρω-
πος ἀρπάζει τούς δυὸ ἄλλους
ἀπὸ τὴ μέση, τούς σηκώνει
ψηλὰ καὶ τούς πετάει σὲ ἀπό-
στασι δέκα μέτρων, ὅπως ἓνα
παιδάκι θὰ πετοῦσε τὴν κού-
κλα του!

Οἱ κακούργοι θροντοῦν χά-
μω καὶ παύουν νά ὑπάρχουν
γιὰ τὸν κόσμον αὐτό! Οἱ ἐγ-
κληματικές ψυχές τους ταξι-
δεύουν γιὰ τὸν ἄλλο κόσμον,
γιὰ τὴν Κόλαση ὅπου μὲ ἰ-
διαίτερη χαρὰ τὶς περιμένουν
οἱ δαίμονες!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος γυρίζει
στὴν Ἀστραπὴ. Τὸ κοριτσάκι
εἶναι πεσμένο χάμω, μὲ τὰ μέ-
λη ἀκίνητα καὶ διπλωμένα

στη στάσι πού είχαν όταν μαρμαρώσαν. Θυμίζει αγαλμα πού έχει πέσει από τη βάση του!

Αυτό όμως δεν κρατάει πολύ. Πριν ακόμα ο Ύπεράνθρωπος σκύψει επάνω της για να την βοηθήσει, ή Άστραπή σαλεύει, παίρνει μια θαθεία ανάσα και τινάζεται όρθια.

— Δόξα σοι ό Θεός!, λέει ό Ύπεράνθρωπος. Φοδήθηκα μήπως έμενες έτσι πολλήν ώρα! Εύτυχώς, τὰ σατανικά αυτά πιστόλια δεν έχουν μεγάλη επίδρασι πάνω μας! Αυτό όμως μου δίνει μια ιδέα! "Ας πάρουμε από ένα τέτοιο πιστόλι μαζί μας, Άστραπή!

Παίρνουν από χάμα δυό από τὰ πεσμένα πιστόλια, τὰ θάζουν στην τσέπη τους και συνεχίζουν τὸ δρόμο τους με τις ίδιες προφυλάξεις.

Λίγο αργότερα, ανάμεσα στα κλαδιά τῶν δέντρων, διακρίνουν μακριά ένα μεγάλο μαρμαρίνο κτίριο. Είναι τὸ παλάτι τοῦ Σατούρ, απ' όπου ο Μαῦρος Ύπεράνθρωπος σκοπεύει νὰ κυβερνήσει τὸν κόσμο με τὴ Σατούρνα και τὸν Κερανό!

Δυό φρουροί είναι τοποθετημένοι στις δυό πόρτες τοῦ παλατιοῦ καί, καθώς πλησιάζουν προχωρώντας σκυφτά ἀνάμεσα στους θάμνους, οί Ύπεράνθρωποι ἀκοῦνε τραγούδια καί μεθυσμένες φωνές ἀπὸ τὸ Ισόγειο τοῦ κτιρίου. Σίγουρα, οί δολοφόνοι τοῦ Σατούρ γλεντοῦν γιὰ τὴ νίκη τους.

Ὁ Ύπεράνθρωπος κι' ή Ά-

στραπή σταματοῦν καί κρύβονται πίσω ἀπὸ ένα θάμνο πὸν κοντὰ στὸ σπίτι.

— "Ας δοκιμάσουμε τὰ ρολογάκια - ραδιοπομπούς μας, λέει ο πατέρας. "Ίσως εἴμαστε τυχεροί.

Πιέζουν τὰ κουμπάκια τῶν ραδιοπομπῶν τους καί περιμένουν σιωπηλοί, γιὰ τὸ φοβούνται μήπως οί φωνές τους, μέσω τοῦ ραδιοπομποῦ τοῦ Κερανοῦ, ἀκουστοῦν ἀπὸ τὴ Σατούρνα ή τὸν Σατούρ καί προδοθῇ ή παρουσία τους.

Δὲν περιμένουν πολύ.

Μία ὥρα ζωῆς!

ΦΩΝΗ τῆς Σατούρνας ἀκούγεται ξαφνικά μέσω ἀπὸ τοὺς ραδιοποπούς:

«Όλα πᾶνε καλά, Κεραυνέ! Ὁ πατέρας ἔστειλε με τὸν ἀσύρματο μηνύματα στὴν Ἀμερική, τὴν Ἀγγλία καί τὴ Ρωσία. "Αν σὲ μιὰ ὥρα οί χώρες αὐτὲς δὲν δηλώσουν ὑποταγή, οί Πρόεδροί τους καί οί κυβερνήσεις τους πὸν θρίσκονται ἐδὼ θὰ ἐκτελεσθοῦν! Ὁ πατέρας όμως εἶναι βέβαιος ὅτι θὰ δηλώσουν ὑποταγή! Καί τότε, ἀγαπημένε μου Κεραυνέ, θὰ ἀρχίσουν οί μέρες τῆς εὐτυχίας καί τῆς χαρᾶς! Θὰ κάνουμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πληρώσουν με αἷμα καί σκλαβιά ὅλα ὅσα ἔχουν κάνει ἐναντίον μας καί θὰ ἐξοντώσουμε τὸν Ύπεράνθρωπο καί τὴν Ἀστραπή!....»

Ἡ φωνὴ τοῦ Κεραυνοῦ ἀπαντάει:

«Ναί! Θὰ ἐκδικηθοῦμε! Θὰ συντρίψω ὅλους τοὺς ἐχθροὺς σου, Σατούρνα!»

«Καὶ τὸν Ὑπεράνθρωπο;»

«Ναί! Καὶ τὸν Ὑπεράνθρωπο!»

«Καὶ τὴν Ἀστραπή;»

«Καὶ τὴν Ἀστραπή!»

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ κόρη του κλείνουν τοὺς ραδιομπούς τους. Δὲν μποροῦν πιά νὰ ἀκοῦνε τὰ λόγια τοῦ ἀγαπημένου τους Κεραυνοῦ, ποὺ τοὺς σπαράζουν τὴν ψυχὴ!

— Οἱ κυβερνήσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων ἔχουν μόνο μιὰ ὥρα ζωῆς, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἐκτὸς ἂν δράσουμε ἐμεῖς μὲ ἐπιτυχία καὶ τοὺς ἐλευθερώσουμε! Πρέπει ὁμως νὰ γίνη αὐτὸ αἰφνιδιαστικά, χωρὶς νὰ προκαλέσουμε συναγερμό...

Κυττάζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ κτιρίου καὶ τὸ ἐξετάζει προσεκτικά.

— Ἡ ἀπὸ τὴν ταράτσα πρέπει νὰ μποῦμε ἢ ἀπὸ τὸ ὑπόγειο, λέει στὴν Ἀστραπή. Γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουμε ὁμως αὐτὸ, πρέπει νὰ ἀποσπάσουμε τὴν προσοχὴ τῶν φρουρῶν ἀλλοῦ. Ἀκουσε τί θὰ κάνουμε: Θὰ πάρουμε ἀπὸ μιὰ πέτρα καὶ θὰ τὴς πετάξουμε στοὺς θάμνους κοντὰ στοὺς δυὸ φρουροὺς. Αὐτοὶ θὰ θελήσουν νὰ δοῦν τί εἶναι καὶ... Κατάλαθες;

Σηκώνουν ἀπὸ μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ, μὲ μιὰ ταυτόχρονη κίνησι, τὴς ἐκσφενδονίζουν

πρὸς τοὺς θάμνους κοντὰ στοὺς φρουροὺς, ἀπὸ τὴ μιὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τοῦ σπιτιοῦ.

Ἀκούγονται δυὸ γδοῦποι. Οἱ φρουροί, ξαφνιασμένοι, προχωροῦν πρὸς τοὺς θάγια νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Τὴν ἴδια στιγμή, οἱ δυὸ Ὑπεράνθρωποι ἀπογειώνονται ἀστραπιαῖα μὲ μιὰ ἐκτίναξι καὶ προσγειώνονται στὴν ταράτσα τοῦ κτιρίου!

— Ἐντάξει!, μουρμουρίζει μὲ ἱκανοποίησι ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς ταράτσας θρίσκουν μιὰ σκάλα ποὺ ὀδηγεῖ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ. Κατεβαίνουν μὲ προφυλάξεις χωρὶς νὰ συναντήσουν κανένα καὶ προχωροῦν μέσῳ σ' ἓναν ἔρημο πλατὺ διάδρομο.

Ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα, ἀκούγονται τώρα πιὸ δυνατὰ τὰ τραγούδια καὶ οἱ κραυγὲς τῶν γκάγκστερς ποὺ γλεντοῦν.

Στὸ θάθος τοῦ διαδρόμου εἶναι μιὰ μισάνοιχτη πόρτα. Οἱ Ὑπεράνθρωποι πλησιάζουν ἀθόρυβα καί, ἀπὸ τὸ ἀνοιγμά της, βλέπουν ἓνα πολὺ μεγάλο δωμάτιο.

Στὴ μιὰ μεριά τοῦ δωματίου εἶναι καθισμένοι σὲ καρέκλες πενήντα περίπου ἄντρες. Εἶναι ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς, ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Ρωσίας μὲ τὴς κυβερνήσεις τους.

Στήν άλλη άκρη του δωματίου, ο Σατούρ είναι καθισμένος μπροστά σε μία ραδιοσυσκευή. Πιο πέρα, μία άλλη συσκευή βρίσκεται σε λειτουργία αφήνοντας ένα σιγανό θούϊσμα.

Πίσω από τον Σατούρ στέκονται ή Σατούρνα κι' ο Κεραυνός.

— Περιμένω την απάντησι των χωρών σας, κύριοι, λέει ο Σατούρ. 'Από αυτήν εξαρτάται η ζωή σας! Καί, για να μην εμποδιστούν τα ραδιοκύματα από το άορατο τείχος που περιβάλλει το νησί, θα διακόψω τη λειτουργία της

συσκευής που το δημιουργεί!

'Απλώνει το χέρι του, γυρίζει ένα κουμπί της δεύτερης συσκευής και το θούϊσμα παύει ν' ακούγεται.

'Ο Σατούρ λέει στη ραδιοσυσκευή:

— 'Εδω, Σατούρ, ο Αυτοκράτωρ του Κόσμου! Καλῶ την 'Αμερική, την 'Αγγλία και τη Ρωσία να απαντήσουν στο μήνυμά μου! 'Η ώρα περνάει και κάθε λεπτό ο θάνατος πηγαίνει πιο κοντά στις κυβερνήσεις σας! Σε τρία τέταρτα...

Μία φωνή τον διακόπτει μέσα από τη ραδιοσυσκευή:

— 'Εδω 'Αμερική! Δεν είναι ανάγκη να περάσουν τρία ακόμα τέταρτα για να σου δώσουμε την απάντησί μας! Το αμερικανικό έθνος πιστεύω-όλοκληρο, χωρίς καμμία εξαίρεσι, ότι η κυβέρνηση σου θα δεχτή να θυσιάσῃ για τη σωτηρία της 'Αμερικής! 'Η απάντησί μας λοιπόν είναι: ΟΧΙ! 'Ο αμερικανικός λαός δε θα υποδουληθῇ!

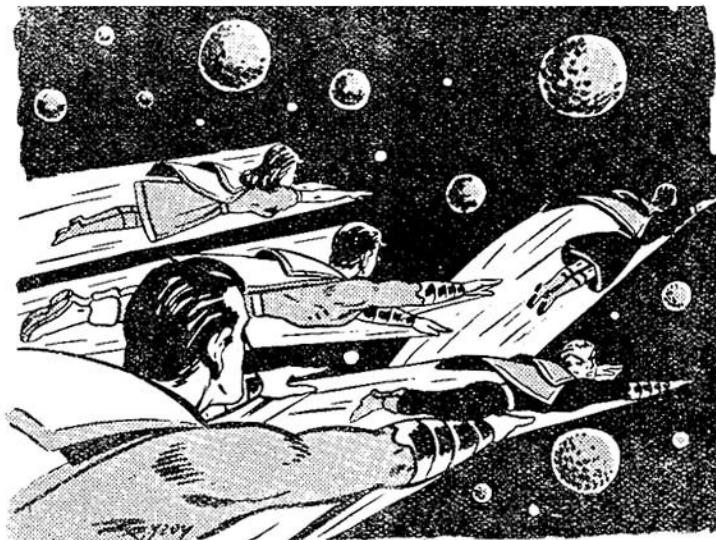
— Μπράβο!, φωνάζει ο Πρόεδρος της 'Αμερικής ενθουσιασμένος. Θα πεθάνω ευχαρίστως τώρα!

'Ο Σατούρ κάνει να σηκωθῇ για να ὀρμήσῃ ἐναντίον του, ἀλλὰ μία ἄλλη φωνὴ μέσα ἀπὸ τὴ συσκευή τὸν σταματάει:

— 'Εδω 'Αγγλία! 'Ολόκληρο τὸ βρεταννικὸ ἔθνος καὶ ὁλόκληρη ἡ βρεταννικὴ αὐτοκρατορία ἀπαντοῦν: Πήγαينه

— Μὲ συγχωρεῖς πατέρα!, μωμου-
ρισε ὁ Κεραυνός.

“Ένα τρελλό κυνηγητό άρχισε πρὸς τὸ διάστημα καὶ τὰ ἄστρα:

στὸ διάβολο... ἐκτὸς ἂν εἶσαι
ἐσὺ ὁ ἴδιος ὁ διάβολος!

— Ὡλαράϊτ!, φωνάζει ὁ
Πρωθυπουργὸς τῆς Ἀγγλίας.
Εἶμαι ὑπερήφανος!

Ὁ Σατοῦρ ἀφρίζει τώρα
ἀπὸ τῆ λύσσα του. Μιά τρίτη
φωνὴ λέει μέσα ἀπὸ τὴ συ-
σκευή:

— Ἐδῶ Ρωσία! Τὸ μήνυμα
ἀπορρίπτεται! Ἡ κυβέρνησίς
μας ὅμως δὲ θὰ μείνῃ χωρὶς
ἐκδίκησι! Θά...

Ὁ Σατοῦρ δὲν περιμένει
ἄλλο. Κλείνει τὴ ραδιοσυ-
σκευὴ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι
καὶ σηκώνεται:

— Θὰ πεθάνετε!, γρυλλίζει
μὲ μανία καὶ φαρμακερὸ μί-
σος. Θὰ πεθάνετε!

Συμπλοκὴ Γιγάντων

ΞΩ, στὸ διάδρο-
μο, ὁ Ὑπεράνθρωπος κι' ἡ
Ἀστραπὴ παρακολουθοῦν μὲ
ἀγωνία τὴ δραματικὴ ἐκείνη
σκηνὴ. Ἀπὸ αὐτοὺς ἐξαρτᾶ-
ται ἡ ζωὴ πενήντα ἀνθρώπων,
ἡ ζωὴ τῶν κυβερνήσεων τῶν
τριῶν μεγαλυτέρων δυνάμεων
τοῦ κόσμου!

“Ἄν ἀποτύχουν στὴν ἐπίθε-
σί τους, ὅλα εἶναι χαμένα!

— Ἀστραπὴ!, ψιθυρίζει ὁ
πατέρας στὴν κόρη. Βγάλε τὸ
πιστόλι πού πήραμε ἀπὸ τοὺς
κακούργους! Ἐσὺ θὰ πυρο-
βολήσῃς ἐναντίον τῆς Σατοῦρ
νας κι' ἐγὼ ἐναντίον τοῦ Σα-

τούρ! "Επειτα θά έπιτεθούμε έναντίον τους καί θά προσπαθήσουμε νά τούς άποτελειώσουμε!

Τραβοϋν τά πιστόλια, τά στρέφουν πρός τούς Μαύρους "Υπεράνθρώπους καί πιέζουν τή σκανδάλη.

Δυό ταυτόχρονα σφυρίγματα ακούγονται. "Ο Σατούρ, πού προχωροϋσε πρός τούς αίχμαλώτους του, σταματάει μαρμαρώνοντας, ένω τά μάτια του σπιθίζουν άπό άνήμπορη λύσσα.

"Η Σατούρνα, πού άπλωνε εκείνη τή στιγμή τό χέρι της πρός τόν Κεραυνό, μένει κι αύτή άσάλευτη, σάν άγάλμα!

"Ο "Υπεράνθρωπος κι' ή "Αστραπή δέν χάνουν ούτε δευτερόλεπτο.

"Ορμοϋν μέσα στο δωμάτιο καί ρίχνονται έναντίον τών έχθρών του κόσμου!

"Ο "Υπεράνθρωπος, μέ μιά τρομερή γροθιά, στέλνει τόν Σατούρ νά θροντήση πάνω στόν άντικρινό τοίχο, ένω ή "Αστραπή χτυπάει τή Σατούρνα στο λαιμό μέ τήν κόψη του χεριού της καί τήν ρίχνει κάτω!

"Επειτα, ό "Υπεράνθρωπος άρπάζει τή συσκευή, πού δημιουργοϋσε τόν άόρατο τοίχο, τή σηκώνει ψηλά καί τήν κατεβάζει μ' όλη του τή δύναμι πάνω στο κεφάλι του Σατούρ!

"Ο Μαϋρος "Υπεράνθρωπος του Κακού βογγάει υπόκωφα καί τά μάτια του κλείνουν!

"Ο "Υπεράνθρωπος τόν πιάνει άπό τό λαιμό καί τόν ση-

κώνει. "Ο άρχικακοϋργος είναι πάντα δύσκαμπτος σάν άγαλμα καί τά μάτια του έξακολουθοϋν νά είναι κλειστά.

"Η δεξιά γροθιά του μεγαλύτερου ήρωος όλων τών εποχών τραβιέται πάλι πίσω καί, μέ καταπληκτική όρμή, χτυπάει πάλι τόν Σατούρ στο σαγόνι!

Τό κεφάλι του Μαύρου "Υπεράνθρωπου τινάζεται πρός τά πίσω καί τό κορμί του χτυπάει πάλι πάνω στόν τοίχο μέ υπόκωφο γδοϋπο, πού κάνει τό δωμάτιο νά κλονιστή.

"Ενω ή "Αστραπή πιό πέρα σφυροκοπεί μέ τόν ίδιο τρόπο τή Σατούρνα, ό "Υπεράνθρωπος άρπάζει πάλι τόν Σατούρ, τόν σηκώνει ψηλά καί τόν ξαναχτυπάει πάνω στόν τοίχο μ' όλη του τή δύναμι, μπροστά στα κατάπληκτα καί τρομαγμένα βλέμματα τών αίχμαλώτων!

"Ο Σατούρ είναι τώρα σάν ένα κουρέλι! "Η έπίδρασι του πιστολιού τής άκινήσις έχει περάσει, μά τά μέλη του κρέμονται παράλυτα καί, για πρώτη φορά, άπό τό στόμα του κυλάει λίγο αίμα!

Μιά άγρια χαρά καί ίκανοποίησι πλημμυρίζει τόν "Υπεράνθρωπο. Πλησιάζει τό τέλος! "Ο Σατούρ, ό Μαϋρος "Υπεράνθρωπος, ή προσωποποίησι του Κακού στόν κόσμο αύτό, πεθαίνει τώρα γοργά κάτω άπό τά χτυπήματά του! Λίγα χτυπήματα άκόμα καί ή άνθρωπότης θά άσπλλαγή ά-

πὸ τὸν τρομερώτερο ἐχθρό
της!

Ἄκουμπάει τὸ πόδι του πάνω στὸ στήθος τοῦ πεσμένου Σατοῦρ καὶ τὸ σηκώνει γιὰ νὰ τὸ κατεβάσῃ μ' ὅλη του τὴ δύναμι καὶ νὰ συντρίψῃ τελειωτικὰ τὸ φοβερὸ ἀντίπαλό του, ὅπως λυώνει κανεὶς μὲ τὴ φτέρνα του τὸ κεφάλι ἐνὸς φαρμακεροῦ σκορπιοῦ!

Καὶ τότε κάτι χτυπάει τὸν Ὑπεράνθρωπο μὲ ἀφάνταστη δύναμι στὴν πλάτη! Χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει ζαλισμένος πάνω στὸν τοῖχο!

Γυρίζει μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες. Εἶναι ὁ Κεραυνός! Τὸ παιδί του! Ὁ μοναχογιός του! Ὁ Κεραυνὸς ἐπεμβαίνει γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν πατέρα του νὰ ἀποτελειώσῃ τὸν Σατοῦρ! Ὁ Κεραυνὸς καταστρέφει μὲ τὴν ἐπιθεσί του τὴ μοναδικὴ αὐτὴ εὐκαιρία ἐξοντώσεως τῶν Μαύρων Ὑπεράνθρωπων!

— Ντάνυ!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος τρυφερά. Παιδί μου! Χτύπησες τὸν πατέρα σου!

— Ναί!, γρυλλίζει ὁ Κεραυνὸς μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ λύσσα. Θὰ σὲ σκοτώσω!

Καὶ ὀρμάει πάλι ἐναντίον του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν κρατᾷ ἀκίνητο. Γιὰ μιὰ - δυὸ στιγμὲς, πατέρας καὶ γιὸς, μένουν ἔτσι μὲ τὰ πρόσωπά τους πολὺ κοντὰ τὸ ἓνα στ' ἄλλο καὶ μὲ τὰ βλέμματά τους διασταυρωμένα.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ὑπεράνθρωπου εἶναι γεμάτο λύπη, τρυφερότητα καὶ συμπόνια.

Τὸ βλέμμα τοῦ Κεραυνοῦ ἐκφράζει ἓνα ἀπέραντο μίσος!

— Ντάνυ!, μουρμουρίζει ὁ πατέρας. Ντάνυ μου! Παιδί μου!

Ξαφνικὰ, ἡ ἔκφρασι τῶν ματιῶν τοῦ Κεραυνοῦ ἀλλάζει. Ἡ σκληράδα τοῦ μίσους σβήνει. Στὴ θέσι του φανερῶνεται μιὰ ἄλλη ἔκφρασι ποὺ δείχνει στοργή, ἀγάπη, μεταμέλεια, συντριβή, ντροπή.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πατέρα του μίλησε! Μίλησε καὶ νίκησε τὸ μίσος καὶ τὴν ἀποστροφή!

Ὁ Κεραυνὸς χαμηλώνει τὰ ἀνυψωμένα χέρια του μὲ τὶς σφιγμένες γροθιὲς καὶ σκύβει τὸ κεφάλι.

— Συγχώρησέ με, πατέρα!, λέει σιγανά.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κυττᾷ ἐπὶ τὸ γιὸς του τρυφερά καὶ γυρίζει γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὸν Σατοῦρ καὶ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ.

Μὰ τὸν περιμένει μιὰ πολὺ δυσάρεστη ἔκπληξι. Ὁ Σατοῦρ, μολονότι ἦταν σὲ κακὰ χάλια καὶ σχεδὸν στὶς τελευταῖες στιγμὲς τῆς ζωῆς του, ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, ἔχει συνέλθει!

Τὸ κορμί του, ποὺ εἶναι προικισμένο μὲ ἐξαιρετικὲς ἱκανότητες ἀπὸ τὴ φύσι, ἀνέκτησε τὶς δυνάμεις του μέσα στὶς λίγες στιγμὲς, ποὺ ὁ Κεραυνὸς ἀπασχόλησε τὸν πατέρα του!

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος διστάζει γιὰ μιὰ στιγμή. Νά ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Ὑπερανθρώπου; Νά προσπαθήσῃ νά τὸν ἐξοντώσῃ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κεραυνοῦ, πού ὁ Σατοῦρ νομίζει ἀκόμα δικό του;

Μὰ ἡ Σατούρνα τραβάει τὴν προσοχή του.

Ἡ σατανικὴ Κόρη τοῦ Μαύρου Ὑπερανθρώπου θρίσκειται κι' αὐτὴ στὶς τελευταῖες στιγμές της!

Ἡ Ἀστραπή, μὲ μάτια πού ἀστράφτουν ἀπὸ δίκαιο θυμὸ καὶ ἀγανάκτησι, τὴν χτυπάει ἀλύπητα, τὴν σηκώνει ψηλά, τὴν θρονιάει χάμω, τὴν ξανασηκώνει, τὴν χτυπάει στοὺς τοῖχους, ἐνῶ ἡ Σατούρνα, ζαλισμένη καὶ παράλυτη ἀπὸ τὰ χτυπήματα, δὲν ἔχει τὴ δύναμι καὶ τὸ κουράγιο νά ἀντισταθῇ!

Βογγάζει μόνο θαθεῖα κάθε τόσο καὶ συσπᾶται ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀνήμερη λύσσα πού νοιώθει.

Ὁ Σατοῦρ παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Θά σώσῃ τὴν κόρη του κι' ἔπειτα, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Κεραυνοῦ, θά συντρίψῃ τοὺς ἀντιπάλους του!

Καθὼς ὁ Ὑπεράνθρωπος ρίχνεται ἐναντίον του, ὁ Σατοῦρ ἀποφεύγει τὸν ἥρωά μας μ' ἓναν ἐλιγμὸ καὶ χυμᾶει πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο κοριτσιῶν!

Μιὰ γροθιά τοῦ Μαύρου Ὑπεράνθρωπου στέλνει τὴν Ἀστραπή στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου. Ἐπειτα, παίρνει στὰ χέρια του τὴ Σατούρνα, τὴν κουβαλάει σὲ μιὰ γωνιά

καὶ στέκεται μπροστά της μὲ τὶς γροθιὲς σφιγμένες, ἕτοιμος νά ἀντισταθῇ μὲ μανία γιὰ νά δώσῃ στὴν κόρη του τὸν καιρὸ νά συνέλθῃ!

— Κεραυνέ!, φωνάζει. Ἦρθε ἡ στιγμή νά ἀντεπιτεθοῦμε! Νά οἱ ἐχθροί μου, οἱ ἐχθροί τῆς ἀγαπημένης σου Σατούρνας, οἱ ἐχθροί σου! Ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ ἡ Ἀστραπή! Ἐπάνω τους!

Ἡ ἀπάντησι πού τοῦ δίνει ὁ Κεραυνὸς εἶναι κεραυνοβόλα καὶ ἀπροσδόκητη.

Τὸ Παιδί - Θαύμα, γιатреμένο τώρα ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν ἐπιρροή τῆς Σατούρνας, τινάζεται σὰν θέλος καὶ χτυπάει μὲ τὸ κεφάλι του τὸν Σατοῦρ στὸ στήθος.

Ὁ Μαῦρος Ὑπεράνθρωπος κλονίζεται καὶ χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο, ὅπου μένει ζαλισμένος, σατισμένος καὶ τρομαγμένος!

Ὁ Κεραυνὸς ἄλλαξε! Ὁ Κεραυνὸς ἔπαψε νά εἶναι σύμμαχος τους!

Πίσω του ἡ Σατούρνα σαλεύει καὶ συνέρχεται.

— Σατούρνα!, λέει γοργὰ ὁ Σατοῦρ, χάσαμε τὸ παιχνίδι! Ἀκολούθησέ με πρὶν χάσουμε καὶ τὴ ζωὴ μας!

Μὲ μιὰ ταυτόχρονη ἐκτίναξη, οἱ δύο Μαῦροι Ὑπεράνθρωποι τοῦ Κακοῦ θγαίνουν σὰν βολίδες ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ἀνυψώνονται πρὸς τὸν οὐρανό!

— Πίσω τους, παιδιὰ!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος!

Σὰν τρεῖς χρυσαετοὶ πίσω ἀπὸ δύο γεράκια, οἱ τρεῖς Ὑ-

περάνθρωποι χυμοὺν ἐναντίον τοῦ Σατοῦρ καὶ τῆς Σατούρνας καὶ τοὺς κυνηγοὺν πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ ἄστρα!

«Ὁ Κόσμος
σὲ εὐγνωμενεῖ!»

ΑΦΝΙΚΑ, ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει νόημα στὰ παιδιὰ του νὰ σταματήσουν.

— Γυρίστε πίσω!, φωνάζει. Ξεχάσαμε τίς κυβερνήσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων! Εἶναι τώρα μόνοι τοὺς ἐκεῖ κάτω, στὸ νησί, στὸ ἔλεος τῶν κακούργων!

Γυρίζουν καί, γέρνοντας τὸ κορμί τοὺς πρὸς τὰ κάτω, κατεβαίνουν σὰν θόμβες ἀεροπλάνου, σκίζοντας μὲ τόση ὀρμὴ τὸν ἀέρα ὥστε νὰ τὸν κάνουν νὰ σφυρίζη στὸ διάβα τους!

Μπαίνουν στὸ σπίτι ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο καὶ ἀντικρύζουν ἓνα τρομερὸ θέαμα. Τὸ δωμάτιο, ὅπου θρίσκονται οἱ Πρόεδροι καὶ οἱ Κυβερνήσεις τῶν μεγάλων δυνάμεων, εἶναι γεμάτο ἀπὸ γκάγκστερς!

Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κρατάει ἓνα αὐτόματο καὶ τὸ ἔχει στραμμένον πρὸς τοὺς ὑπουργούς! Μὲ φωνή, πού δείχνει πὼς εἶναι στουπὶ στὸ μεθύσι, λέει:

— Θὰ σᾶς σκοτώσουμε! Χά, χά, χά! Θὰ χυθῇ αἷμα καὶ θὰ γελάσουμε! Χά, χά, χά!

— Χά, χά, χά!, κάνουν καὶ οἱ ἄλλοι.

Οἱ τρεῖς φίλοι μας ρίχνονται ἀνάμεσά τοὺς καί, πρὶν οἱ κακούργοι προλάβουν νὰ καταλάβουν τί συνέβη, οἱ γροθιές τοὺς ἀρχίζουν νὰ σκάζουν σὰν χειροβομβίδες ἐπάνω στὰ κορμιά τοὺς, ἐξοντώντάς τοὺς καὶ ἀκρωτηριάζοντάς τοὺς!

Μέσα σὲ λίγες στιγμές, κἀνένας ἀπὸ τοὺς δολοφόνους τοῦ Σατοῦρ δὲν ἔχει μείνει ζωντανός, ἐκτὸς ἀπὸ μερικοὺς πού εἶχαν τὴν τύχη νὰ περιπολοῦν μέσα στὸ δάσος!

— Ἀκολουθήστε μας!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στοὺς Πρόεδρους καὶ τοὺς ὑπουργούς.

Βγαίνουν ὅλοι ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ κατευθύνονται σὲ μερικὰ ρουκετοπλάνα, πού εἶναι προσγειωμένα λίγο πρὶν πέρα.

Ἐκεῖ, ὁ Ὑπεράνθρωπος ψάχνει καὶ θρίσκει σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ μιά συσκευή ὅμοια μ' ἐκείνη, πού εἶχε καταστρέψει χτυπώντας τὴν στὸ κεφάλι τοῦ Σατοῦρ! Εἶναι ἡ συσκευή, πού εἶχε δημιουργήσει τὸν «ἀόρατο τοῖχο» γύρω ἀπὸ τὴν Οὐάσιγκτων καὶ τὴ Νέα Ὑόρκη!

Ὁ ἥρωάς μας τὴν καταστρέφει κι' αὐτὴν χτυπώντας τὴν χάμω καὶ λέει ἔπειτα στοὺς Πρόεδρους:

— Κύριοι, εἰστε ἐλεύθεροι! Μπορεῖτε νὰ πάρετε ἓνα ρουκετοπλάνο ὁ καθένας καὶ νὰ γυρίσετε στὶς χῶρες σας! Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ ἀναγγεῖλετε στοὺς λαοὺς σας ὅτι καὶ

ό νέος αυτός κίνδυνος έχει περάσει πιά!

Πρίν άνεθούν στά ρουκετο-πλάνα, ό Πρόεδρος τής 'Αμερικής του λέει μέ φωνή πού τρέμει έλαφρά από συγκίνη-σι:

— 'Υπεράνθρωπε, όφείλου με σέ σένα τή ζωή μας και ό κόσμος δλόκληρος τήν έλευ-θερία του! Μιλώντας έκ μέ-ρους του "Αγγλου και του Ρώσου συναδέλφου μου, σου έκφράζω τις ευχαριστίες ό-λης τής ανθρωπότητας. 'Ο Κόσμος σέ ευγνωμονεί, έσέ-να και τά παιδιά σου!...

'Η χαρά έχει ξαναγυρίσει στο σπίτι του Τζιμ Μπάρτον. 'Η "Ελσα, κλαίγοντας από τή συγκίνησι πού ξαναθλέπει γε-ρό και ζωντανό τó μοναχο-γυιό της, τόν άγκαλιάζει κά-θε τόσο και τόν γεμίζει φι-λιά.

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Κάνε νά τελειώσουν πιά αυ-τές οί άγωνίες, πού θά με γε-ράσουν πρίν τής ώρας μου! Τσάκισε τούς κακούργους πού θέλουν νά καταστρέψουν τόν κόσμο πού έσύ δημιούργη-σες! Είσάκουσε τήν ίκεσία μιάς πονεμένης μητέρας και τις ίκεσίες τών μητέρων όλου του κόσμου! Κάνε νά μη σκο-τώνονται πιά άνθρωποι έξαι-τίας του Σατούρ και τής σα-τανικής κόρης του!

'Ο Κοντοστούπης, πού θρί-σκεται πάντα σέ στάσι... ά-γάλατος, θεωρεί καθήκον

του νά έπεμβή:

— "Εννοια σου, "Ελσα!, λέει φουσκώνοντας τó στή-θος του. Γιατί νομίζεις ότι με δημιούργησε έμένα ό Θεός; Για νά... προστατεύω τόν κό-σμο! Μείνε ήσυχη! 'Εγώ θά τσάκισω τόν... Σατούρ και τή Σατούρνα! 'Εγώ θά...

— Κοντοστούπη!, φωνάζει ό Τσιπιτσιπί τó μικροσκοπικό τερατάκι. 'Εσύ θά... λιποθυ-μήσης μόλις τούς άντικρύ-σης!

Τό πρόσωπο του νάνου γί-νεται κατακόκκινο και τά δόντια του τρίζουν από μα-νία.

Κάνει νά όρμηση έναντίον του Τσιπιτσιπί, μά σταματάει, θλέποντας τó τερατάκι νά έ-τοιμάζεται νά άμυνθή μέ τó μεγάλο μυτερό ράμφος του!

Κάνει, λοιπόν, τήν άνάγκη φιλοτιμία και παίρνει πάλι στάσι αγάλατος, μέ τó ένα χέρι άκουμπισμένο στο στή-θος και τ' άλλο ψηλά στον ά-έρα!

— Τί νά σου κάνω, παλιο-τέρας!, γρυλλίζει μέσα από τά δόντια του. Θά σέ τσάκι-ζα! Θά σ' έκοβα στα δυό! Θά σέ κονιορτοποιούσα! Θά σ' έκμηδένιζα! Θά σέ δια-λυα! Είσαι τυχερός όμως! Είσαι πολύ τυχερός πού δέν μπορώ νά κινηθώ γιατί είμαι ... άγαλμα!

Είναι περιττό νά προσθέ-σουμε ότι έπακολούθησε αλύ-πητο... καρπάζωμα του Κον-τοστούπη έκ μέρους όλων!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο "Ελληνικό κείμενο υπό Θάνου 'Αστρίτη
'Αποκλειστικότητα «Υπεράνθρωπου». 'Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις.

Φίλοι μου 'Αναγνώσται,

Πιστὸς στὶς ὑποσχέσεις μου, σὰς παρουσιάζω
στὸ ἐπόμενο τεῦχος, τὸ 31, ποὺ θὰ κυκλοφορή-
σῃ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα, τὴν

ΕΚΠΛΗΞΙ ΤΩΝ ΕΚΠΛΗΞΕΩΝ!

Στὸ τεῦχος 31, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο

ΟΙ ΦΤΕΡΩΤΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ

κάνει τὴν ἐμφάνισί του ἓνας νέος ἥρως, πρὸ
καταπληκτικὸς καὶ πρὸ θαυμαστὸς ἀπὸ κάθε
προηγούμενο! Ὁ νέος αὐτὸς ἥρως εἶναι ὁ

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

Ο ΕΛΛΗΝΑΣ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ Ἐλ Γκρέκο θὰ μπῇ στὴ καρδιά κάθε Ἑλ-
ληνόπουλου! Θὰ σὰς κάνῃ νὰ σατίσετε ἀπὸ
ἐκπληξί καὶ θαυμασμό μετὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ
τὴ μεγαλοφυΐα του, μετὰ τὶς νίκες τοῦ μυαλοῦ
του ἐναντίον τῆς ὀμῆς βίας καὶ τῶν κτηνωδῶν
δυνάμεων τοῦ Κακοῦ! Ὁ νέος ἥρωας

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

θὰ κάνῃ τὶς ψυχές σας νὰ φουσκώσουν ἀπὸ πε-
ρηφάνεια καὶ θὰ σὰς κάνῃ νὰ θελήσετε νὰ
μοιάσετε μετὰ τὸ Ἑλληνόπουλο, ποὺ δοξάζει στὰ
πέρατα τοῦ κόσμου τὸ ὄνομα τῆς πατρίδας
του καὶ σώζει τὴν ἀνθρωπότητα ἀπὸ τοὺς πρὸ
φριχτοὺς κινδύνους ποὺ τὴν ἔχουν ἀπειλήσει
ποτέ!

Συστήσατε σ' ὅλους τοὺς φίλους σας νὰ ἀγο-
ράσουν τὸ τεῦχος 31! Θὰ μείνῃ ἀξέχαστο γιὰ
κάθε Ἑλληνόπουλο!

Ὁ φίλος σας

ΘΑΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Εβδομαδιαίον Περιοδικόν
Ηρωϊκῶν Περιπετειῶν

Τυπογραφεία: Γερμανοῦ Παλαιῶν
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἑσωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δραχ. 110.000

Ἑξάμηνος δραχ. 55.000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἑτησίᾳ δολλάρια 7

Ἑξάμηνος δολλάρια 4

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ-
ΔΗΣ, Σφιγγός 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.
Θησεως 323. Προϊστάμενος Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΡΔΑΚΗΣ,
Πέτρας 29.

Ἀριθ. 30 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τὰ προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται
στά προσωρινὰ γραφεῖα τοῦ «Υ-
περανθρώπου», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι
(Ἀνοικτὰ 8 1)2--1 καὶ 4 1)2
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαί: Γεώρ-
γιον Γεωργιάδην, Σφιγγός 38
(Μακρυγιάννη) Ἀθῆναι

Ἀριθμὸς τηλεφών. 36-373

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) Ὑπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικοῦνται.
- 3) Τὸ κινῆγι τῶν Ἰπταμένων Δί-
σκων.
- 4) Μόνος ἐναντίον χιλιῶν.
- 5) Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνονται.
- 7) Σὺγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταριοῦ.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἐφορμοῦν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑπεραν-
θρώπου.
- 18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
- 21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρμων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἐ-
λέφαντα.
- 23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
- 24) Στὴν Ἀγκαλίᾳ τῶν Ἑρπετῶν.
- 25) Σατούρ, ὁ Μαῦρος Ὑπεραν-
θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὑπεράνθρωπος ἐναντίον Ὑπε-
ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
Ὑπερανθρώπου.
- 30) Ἡ Προδοσία τοῦ Κεραυνοῦ.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἐχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στά προσωρινὰ γραφεῖα μας
(Λέκκα 23) οἱ τρεῖς πρώτοι τόμοι τοῦ «Ὑπερανθρώπου» (τεύχη 1--8,
9--16 καὶ 17--24).

Τιμὴ ἐκάστου τόμου δραχ. 20.000. Γιά τὶς ἐπαρχίες καὶ τὸ ἐξω-
τερικὸ ἐπιβάρυνσις γιὰ ἐξοδα ἀποστολῆς δραχ. 1.000.

Γιά ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, βιβλιοδετικὰ ἐκάστου
τόμου δραχ. 5.000.

ΚΑΙ ΣΕ ΛΙΓΟ Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΓΕΜΙΖΕΙ ΑΠΟ
ΠΙΘΚΟΥΣ ΠΟΥ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΣΟΥΝ ΤΟΝ ΤΟΥΜΑΡ ΤΟΝ ΒΑ-
ΣΙΛΙΑ ΤΟΥΣ!...

Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΣΕ ΛΙΓΟ ΑΝΤΗΧΕΙ ΑΠΟ
ΤΙΣ ΠΟΛΕΜΙΚΕΣ ΙΑΧΕΣ ΚΑΙ ΤΑ
ΤΑΜ-ΤΑΜ ΤΩΝ ΠΙΘΚΩΝ!

